

FIGYELMEZTETÉS

2003. január, V. évf., 2. szám

www.ufi.hu

Messzelátók

A kormányzati
jövőképekről szóló írásaink
a 4-7. oldalon

A tartalomból:

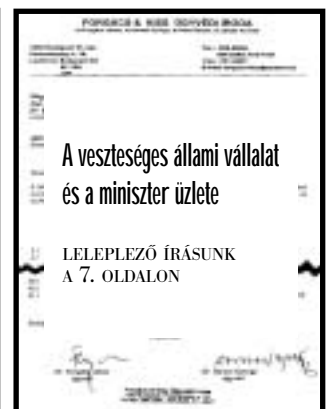
- Sírás lesz a vége3
- Támadás a jegybank ellen . .8
- Kővágóörs10
- Vizsgaidőszak11
- Felvidéki zsványok11
- Egy színes egyéniség12
- Elvonási tünet14
- Indul a koreai rulett16
- Katasztrófák az űrkorszakban18
- Kutyából szalonna19
- A sajtóról21
- „El leszel vágva, öcsi!” ..22

Yo hely: Kővágóörs

Káli-medence. Megvan? Dűledező, de azért megkapóan szép kisnemesi kúriák, zöld mezők (a Crystal nyilván azonnal leforgatna egy klipet, eljátszva Szentbékálla határában, hogy valahol Donegal halmi között ír szteppelnek a táncosok) és Márta István szemüvege, amely nyaranta sok helyen feltűnik itt, a Balatonfelvidéken, a Kapolesi Fesztivál alkalmából. – 12. OLDAL

„El leszel vágva, öcsi!”

Loppert Dániel 19 éves, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem másodéves történelem-filozófia szakos hallgatója. 1988 óta neki jutott először az a szomorú dicsőség Magyarországon, hogy fel ségértési perben bíróság elé állították. Az ezt kiváltó eset tavaly, a kapolesi fesztiválon történt, amikor is a diák árulónak nevezte Medgyessy Pétert. – 22. oldal

Helyes

Nem félek attól, hogy racionális lépéseimre (vagy hátralépéseimre?) az ellenfél azt gondolhatja, zsarolható vagyok. Ennek az ellenkezőjét kellőképpen bizonyítottam. Makacsul hiszek igazamban és stílusom helyességében. (Medgyessy Péter levele, 168 Óra, január 16.)

Helyes, a stílus pedig maga az ember.

A hír szabad,
a vélemény szent

Sokat hallani arról, hogy az újságírónak objektívnek kell maradnia. Mit gondol, lehetséges ez?

Nem az a kérdés, hogy lehet-e objektívnek lenni, hanem hogy mindenféle értelemben kell-e? Nálunk az objektivitás azt jelenti, hogy a műsor bemutat minden oldalt, de nem célja, hogy egyenlően kezeljen minden oldalt.

(Interjú Simon Andrásal, Tele Szuper tv-újság, 2003. február 3-9.)

Az objektivitás kispolgári csökevény.

Üzletember

Engem szoktak azzal interpellálni a parlamentben, hogy eladom a családi ezüstit. Erről nekem van némi tapasztalatom, mert olyan családból származom, amelynek volt családi ezüsteje, és aztán kénytelen volt eladni.

(Medgyessy Péter, Magyar Narancs, január 23.)

Az ember, aki érti a hasonlatokat.

Érdemek taxatív

Szerencsétlen múltja ellenére (Medgyessy – a szerk.) még mindig a

legszerencésebb alkatú rendszerváltás utáni miniszterelnök. Tehetséges, képzett, s némely hivatali elődjével ellentétben jobb társaságokban is szalonképes. A szélsőjobbnak csak rövid távú választási megfontolásból tesz gesztusokat, anélkül, hogy interiorizálná annak társadalomszemléletét. Akkor is gratulál egy magyar író Nobel-díjához, ha az illető zsidó létére nyilvánosan bírálja a hazai közállapotokat. Nyugatbarát és modernizációpárti, vagyis kevésbé antiliberalis. Magatartása nagyjából kiszámítható, magyar nyelvű kiejtése jó, ha szintaxisa nem is. (Ádám Zoltán, Magyar Hírlap, január 28.)

Micsoda szerencse. Beszélhetne román akcentussal is.

Egy kattintásra az MSZP honlapjától

Helyzetét tekintve mindenki proletár, akinek munkaerőjét arra használják, hogy tevékenységével elősegítse profit képződését: közvetlenül vagy közvetve hozzájáruljon tőketulajdonosok, valamint társfogyasztók eltartásához. Mindenki proletár, aki a kizsákmányoló rendszer javára gazdasági jellegű bér munkát vagy politikai jellegű bér munkát végez. Közvetve járul hozzá profit képződéséhez mindazok (rendőr, politikus, jogász, tanár, menedzser stb.), akiket azért alkalmaznak, hogy a kizsákmányolás rendszerét működtessék. Nem bér munkások, hanem a profit társfogyasztói mindazok, akiket azért alkalmaznak, hogy a tőketulajdonosok-

nak (valamint más pénzirtokosoknak) személyi szolgálatokat tegyenek: kényelmükről, szórakoztatásukról gondoskodjanak (házcseléd, testőr, személyi sofőr stb.). (A Kommunista Kiáltvány magyarázata, www.bal.hu)

Proletár menedzserek.

Bünügyi krónikás

Köszönjük Garamvölgyi Lászlónak, az igazi válaszokat pedig a Zsaru Magazinban olvashatják. (MI, Kék fény, Kárász Róbert, január 27.)

Nem csak József Attila halálának története kamu?

Aki keres, az talál

Biztos vagyok benne, hogy megdöntetlen bizonyítékokat találunk Irak ellen. Együtt kell működünk a Biztonsági Tanáccsal (Silvio Berlusconi, BBC, az Index.hu nyomán)

A halál, meg a sarki rendőr, az a biztos.

A csillebérci vadászházról

Medgyessy Péter: „Minden olyan pert folytatni fogunk, ami reális és jogos és semmi olyat nem fogunk folytatni, ami nem az. Én ezt úgy gondolom, itt e mögött is alapvetően politika van. Azokkal az értékekkel, ami a fiatalok számára lehetőségeket kínál, azokkal az értékekkel tisztességesen kell gazdálkodni. Én nekem a legjobb tudomásom az, hogy Rácz Péter és az Úttörőszövetség ezzel tisztességesen gazdálkodik.” (MTV, Hét, 2002. február 24.)

Ez Péter legjobb tudomása, no hiszen...

Katalin szerint

A választásokat követő fűtött kedélyek, amelyek az ominózus hídi csatában és az Orbán-féle tömeggyűléseken emelkedtek forrpontra, lehültek. A „polgárok” az önkormányzati választáson még egyszer kipipálták: szocialista-szabad demokrata kormányt akarnak. (Szili Katalin, 168 Óra, 2003. január 2.)

Mi úgy tudtuk, hogy október 20-án a közben időzjelbe tett polgárok nem a kormány, hanem az önkormányzatok összetételéről döntöttek.

A feleségem és én

A feleségem először rendkívül ellenszenves volt a számomra. Túl csinos volt, túl aranyos, túl jól nézett ki.

(Medgyessy Péter a Vasárnapi Blikk január 26-i számában.)

Esetleg nem volt cigi a kezében?

717es Ars Poetica

Ónódi azonban azt mondta az [origo]-nak, a jobboldali politikusok bírálata annak tudható be, hogy ők azok, akik okot adnak az élcelődésre. „Köze nincs a politikai vonzalmakhoz. A művészek azt állítják pelengérré, aki hülyeséget beszél” – állította a főszerkesztő.

(Ónódi György a Heti Hetesről.)

A kormányváltást követő Heti Hetesek tanulsága: a baloldal politikusai nem bírnak hibázni.

Öreg szivar nem vén szivar
– lazulás térdig tengerben
(Forrás: magyar.uu.hu)

Koherens baloldali érvrendszer

- A szombathelyi ex-fideszes expolgármester okirathamisítással szerezte a doktori címét. Ha mégsem hamisított okiratot, akkor azt hazudta, hogy van nyelvvizsgálója. Ha azt se hazudta, akkor se pofázzon, hát van képe még ezek után?!
- Nem igaz, hogy az MSZP privatizálni akarja a még mozdítható állami vagyont. Ha mégis, az csak azért van, mert az állam rossz gazda. Ha mégse, pl. a Szerencsejáték Rt. a profiljából adódóan nem nagyon tud veszteséges lenni, akkor a Fidesz visszasírja a kommunizmust!
- Nem igaz, hogy a jégpályaépítő cég kiválasztása mögött politikai

motiváció van. Az igaz, hogy egy MSZP-s önkormányzati képviselő családjának cége nyert a meghívásos tenderen, de maga a képviselő már nincs is a cégnél. És különben is, a Fidesz-kormány idején is nyert ez a cég tendert, úgyhogy a Fidesz ne pofázzon! Tolvaj banda, még a klientúránkat is le akarta nyúlni!

- Lehet, hogy Ron Werber közpénzből kapott fizetséget tanulmányáért, de abból a két és fél millió forintnyi dollárból úgysem lehetne rendbehozni az egészségügyet.

ROVATGAZDA: ARMAGNAC

Sajnos, hál' Istennek

255 napja nem tudjuk,
hol vannak az
augsburgi kamionok...

170 napja nem tudjuk,
miért kapott kedvező
feltételekkel hitelt Mudura
Sándor plázaépítésre...

10 napja nem tudjuk,
hogy hányszorosára
növekedtek a társadalmat
barázdáló szakadékok...

Ron Werber
a hónap nyertese

Réti Miklós
a hónap vesztese

csak maradi, hisztériakeltő elemek gondolhatják azt, hogy sok picinyég az a tízezer dollár Ronnak, amúgy közpénzügyileg. Ennyit kapott ugyanis kedvenc kampányszakértőnk valami zavaros című kamu-tanulmányért, amit a MeH felkérésére készített. Semmi baj a pénzzel, hiszen neki köszönhetünk oly sok mindent: a sárga sáltól az akácfaig terjed a skála, nem is szólva Medgyessy Péter szomorú tekintetéről, amint belemondja az arcunkba, hogy bizony a kazincbarcikai kórházban rozsdásak a csövek, úgy gondolom. Szóval, lássuk be, nem sok az a tízezer rúpia, manapság egy jobb üvegzséb kerül annyiba, még ha Gesztí Péter készíti is azt: róla pedig köztudomású, hogy kizárólag puritán kormányoknak dolgozik. Ronnak persze nem tehet senki szemrehányást, hiszen ő megdolgozik a pénzéért, legfeljebb a magát rendszeresen intelligens embernek képzelő kormányiszóvívő és aranyszájú miniszterelnökünk foghatná vissza magát néhány napig, ha Európáról, meg tisztességéről van szó. Az olyan polgári dolog lenne.

Sokadik állomásához érkezett a Zárjuk ki! elnevezésű össznépi játék, amely a kornyadozó búzakalás mellett legfőbb védjegye lett honi kisgazdáinknak. Most éppen a megújulást (hehe) képviselő ex-emdéses, ex-miépes, valaha éhségstrájkoló Torgyán-utód Réti zárta ki a főügyésze; a pontos részleteket már nem tudom, megfájdult a fejem, elmenten aludni. Nagyválasztmányról, székházrohamról, országos elnökségről, brékeltő Gyimóthyról, verbáltálílib nemzet véglegényéről és okos, ügyes Liebmann Katalinról álmoltam. Csúromvizezen ébredtem másnap reggel, aztán elcsoszogtam a kisgazdik Belgrád rakparti székháza elé és azon gondolkodtam, hogy milyen jó lesz a kedélyes borozóvá („Weinstub mit ungarische folklor, weltstar Cseh Marischka singen und tanzen”) átalakított párt házban Szeremley-féle olaszrízlinget kortyolgatva bámulni a Gellért-hegyet. És persze az izogatás közben igyekszem majd azt is elfeledni, hogy a kettes villamoson vérszomjas BKV-sínbohócok tartják rettegésben az utazóközönseget.

„A szerkesztő azt üzenté”

Nagy idők, nagy emberek

Sikerült mindannyiunk szerencséjére előldözni a titkon rendi restaurációra, papkirályságra és nemzetközi nőnap eltörlésére szövetkező fideszeseket, a várt és ígért Kánán azonban eleddig nem jött el, megcsücsül valahol szépen, kőszöni, jól van. Mivel lassan már kilenc hónapja kormányoz a nemzeti közép-kormány, ebben a hónapban annak jártunk utána, hogy vajon mi is a helyzet a nagy hangon beharangozott stratégiákkal, víziókkal és gazdasági tervekkel. Bár mutatkoznak biztató jelek, hiszen nemrégiben a Legkedveltebből megtudhattuk, hogy a kormány nyomot szeretne hagyni maga után, ezért nagyszabású tervek kidolgozására készül

a gyermek és a nemzeti kultúra középpontba helyezésével, úgy véltük, hogy a magunk szerény eszközeivel összefoglaljuk kormányunk nemzetépítési szándékait. Így tehát mostani számunkban olvashatnak a gyuresányi, „konzervatív elemeket” fölállaló „mérsékelt-blairista” humbug-szociáldemokráciáról, sajátos pénzszerzési gyakorlatokról és átláthatatlan közbeszerzésről, kormányzati kommunikációs hablatyról, elspájzolt pénzikéről. Az első számú közellenség Járai Zsigmondról pedig szó ne essék, hiszen ő felelős az erős forintért, az elbocsátásokért, a topogó gazdaságért, a zuhogó hóért és Vorosilov, a pitbull erőteljes köhögéséért. – TÉTÉNYI ISTVÁN

Sírás lesz a vége

Medgyessy Péter kormányfő egy nem is oly régen megtartott kormányülésen szelíd, mégis feddő imperatívuszban jelezte hű minisztereinek új elvárását. Eszerint nincsen az jól, hogy a miniszterek hivatalnokként csupán (pénz)tárcájuk érdekeit tartják szem előtt. Úgy volna kívánatos, hogy politikusok is legyenek cseppet. Olyan államférfiak (államasszonyok?), akiknek a 100 napos programon túl is van víziójuk a merre továbbot illetően. És nem csupán a szakterületükön, hanem úgy en bloc. Ennek indokául a jó miniszterelnök Orbán Viktorra és csapatára hivatkozott. Ha nekik voltak távlatos elképzeléseik, akkor nekünk is kell valami efféle – szolt a verdikt.

Mi a magunk részéről már megvennénk azt a minimál csomagot is, amiben benne van a saját területén úgyahogy eligazodó miniszter (mínusz Magyar Bálint) továbbá egy-, ha elképzeléseit nem is, pillanatnyi benyomásait összefoglalni képes miniszterelnök.

Lassan mondom, hogy Orbán Viktor is értse: nem lesz gázáremelés. Ezt Lendvai Ildikó ígerte még április közepén hozzátéve, hogy a vasúti síneket sem szedik fel.

Nos valóban, a sínek még állnak, a BZ vonatokat azonban már leszedték róluk. S hogy Medgyessy Péter is jól értesült lehessen, ha épp elbóbiskolt volna az adott helyen és időben – közöljük: a kormány májusi időpontban gázáremelést jelentett be.

Eddig tartott tehát a jóléti rendszerváltás programja. Most egy bizonytalan tekintetű miniszterelnököt látunk, aki hiába keresi szakértőinek megnyugtató pillantását, azok széttárlják karjaikat. Mert van itt egy kis gond. Arról szólnak a hírek ugyanis, hogy munkahelyek ezrei szűnnek meg. Kivonul a magyar piacról az IBM, részlegeket zár be a Videoton, csődjelárást kezdeményez maga ellen a DAM Steel, fizetési-kép telenné vált az Ózdi Acélművek Kft., a Salamander is véget vet a magyarországi termelésnek. A kormányfő lobbizása ellenére a Peugeot Szlovákiába telepíti kisautójárát.

A kormány kínjában, már csak megszokásból is, hátrafelé mutogat, a minimálbér „magas” szintjét emlegetve igyekszik mentegetni magát és elhibázott politikáját, Kis Péter munkaügyi miniszter meg a számokkal zsonglörködik. Állítja, egyre több Magyarországon a foglalkoztatott. A tény azonban az, hogy az aktív lakosság körében a munkanélküliség rohamosan emelkedik. És ha már e témánál tartunk, jelentkezzen, aki tudja, mit tesz Csillag István gazdasági miniszter az autópályák nyomvonalának tervezgetésén kívül.

Kaján mosollyal szájunk szegletében, a szerkesztőségi minőségi bőrfoteljeinkben hátradőlve, kellemes kvaterkázás közben most könnyű lenne azt mondani, mi szoltunk, sírás lesz a vége. Azonban ez több mint kihatásra váró politikai ziccer, hisz a saját bőrünkről van szó.

Nem zavarna, hogy Lendvai hazudik, hogy Kis Péter maszatol, Csillag István a szőnyegen ülve autókázik (mindenki csinálja azt, amit szeret), ha amúgy rendben mennének a dolgok. Itt azonban vihar előtti csend honol.

Az ország szerencsétlenebbik fele még a térdét csapkodva hahotázik a kereskedelmi tévék malackodásain, de közeleg a nagy rádöbbenés pillanata. Amikor az áramszolgáltató a nagy testvért is lekapcsolja. Lesz ám akkor ne mulass! – AMBRUS BALÁZS

Kormányzati jövőképek versenye

A fideszes kormányfik gyakran beszéltek a jövőről – ami talán el is kezdődött. Megsúgták, hogy erős középosztályt, munkából élő családokat és magyar ajkú fővállalkozókat szeretnének látni a Kárpát-medencében. A Medgyessy-mosolykabinet elvileg minden felkutatható népréteghez szólni akarna – mert hogy ugye, „Magyarország mindannyiunké” –, ám az eddigi (és a majdani) nyertesek kiléte egyelőre ismeretlen. A leginkább „túlszeretett” nyugdíjasok bár fialtatták volna, végül az unokákra költöttek az egyszeri 19 000 forintokat. A cigányság is csak hallja, de nem érzi, hogy kiemelt fontosságú lenne a romaügy, a fiatalok pedig a jelenlegi lakáshitel-lehetőségek szűkülésétől tartanak. Új kormány, új szokások? Vagy valaki tényleg elcsente a jövő(nke)t?

Több túlczellált opuszt is piacra dobott a tavaly áprilisi választások előtt és után a baloldal, hogy érzékeltesse: van elképzelése a harmadik évezred gazdaság- és társadalompolitikájáról. Az MSZMP-, MSZP- és SZDSZ-kompatibilis expénzügyminiszter, Békesi László például – a német, illetve az angol új-szociáldemokraták tanait lekoptatva – közölte: ő (és megszámlálhatatlan alteregója, barátja) képes összhangot teremteni a gyors gazdasági fejlődés megkövetelte tőkekonzentráció és globális erőforráselosztás követelményei, valamint a humánus, szociális elvek között. Másik példa: Kovács néminek és a dzsumbuj-

beli csávónak ugyanúgy kijut majd a jóból, mint a cityfüggő brókernek, illetve az Ungarn-hódító üzletasszonynak, frau Schmidtnek. Az elmélet akár vonzó is lehetne, ám egy olyan politikus-szakember, aki egyszerre mutatkozik szocialistának és neoliberálisnak, piacistenítőnek és állambarátnak, alighanem csak a fából vaskarika képletet teljesítheti be.

Medgyessy Péter szürkeállománya helyére végül nem Békesi, hanem Gyurcsány Ferenc költözött. A miniszterelnök stratégiai tanácsadója szerint a hazai új szociáldemokrácia túllép majd a schröderi-blairi korlátokon, hiszen a legfejlettebb világ-gazdasági központ szélén lévő, alul-

polgárosodott közép-európai Magyarország számára Nagy-Britannia és Németország csak modell lehet, nem pedig másolható minta. Gyurcsány úgy képzei: az MSZP történelmi baloldali örökségét megőrizve épít majd hagyományos polgári, plebejus értékekre, a liberális eszmékre, és új szintézist alkotva integrálja a jobbközép konzervativizmus törekvésének számos elemét – sőt, szociális elköteleződéséről is egyre többször fog tanúbizonyságot tenni.

A káromkodások évadja

Úgy tűnik, eme szocializmus ideológiai kutyulmányból nemigen következik semmi, kormányzati jövőkép (négy évre szóló stratégia) pláne nem. Medgyessy imázscsapata és a tárcairányítók ugyan már január közepén elhatározták, hogy szimbolikus lépésekkel, alaposan körbemenedzsel programokkal „hagynak nyomot” az emberek szívében (ahogy a Fidesz-ciklust is emlékeztette a lakáshitelprogram, a családi adózás irányába tett lépések, a státustörvény, a Széchenyi-terv, a diákhitel, a megemelt minimálbér, a Terror Háza és a Nemzeti Színház felépítése), azt azonban továbbra sem tudni, mely rétegeket preferálja, illetve milyen társadalmi struktúrát tart kívánatosnak az MSZP-SZDSZ-kormány. Orbánék épp fordítva jártak el: először tuda-

tosították, hogy szeretnék felépíteni a határokon túliakért is felelősséget érző, öntudatos, munkából megélt családok Magyarországot, ahol az antiinflációs politika, a gazdasági növekedés, valamint a foglalkoztatás bővülése akár egyszerre is érvényesülhet. Majd jöttek a stratégiai célokat segítő törvények, s csak ezután jelentek meg a lélekrengetést előidéző látványelemek, tévéspotok – melyeket persze az akkori ellenzék totál feleslegesnek tartott.

Egyszer-kétszer azért megcsillant a remény, hogy talán Medgyessyék sem csak a mának élnek. Jött a száznapos program – plusz egy adag családi pótlék, az Országimázs Központ kiiktatása, alaphéremelés az egészségügyeknél és a pedagógusoknál, adómentes minimálbér, egyebek – ami első blikkre a Gyurcsány-féle új szociáldemokrácia első vívmányának ígérkezett. Kisvártatva kiderült, hogy Magyarország polgárai tovább fognak élni, mint száz nap. Így aztán sokaknak leesett a tantusz: a bónusz családi pótlék nem volt újdonság, hiszen nyolcszázézer rászoruló gyermek után a Fideszék is fizettek egyhavi pluszpénzt – azt akkor rendszeres gyermekvédelmi támogatásnak, később kiegészítő családi pótléknak becézték. Megszűnt az imázsközpont, de lett helyette Kormányzati Kommunikációs Központ; ráadásul az önreklámozásra szánt milliárdok ma már

Futószalag menni Csájná

Alavinát az IBM bejelentése indította el: „Költözünk.” Azóta minden hétre jut egy-két leépítéstről, gyárbezárásról szóló hír, a köz aggódik, az ellenzék támad, a kormány ellentámadásba megy át. Az utóbbi csapat frontembere, Csillag István gazdasági miniszter olyan szintre fejlesztette a visszafelé mutogatást, hogy ha az asszony in flagranti kapja a másodtitkárnóval a pénzügyi osztályról, azt is szemrebbenés nélkül keni az előző kormányra és az erős forintra.

Ha megnézzük a leépített tevékenységeket, többnyire azt látjuk, hogy alacsony hozzáadott értékkel bíró, szalagsor mellett végzett összeszerelő-munkákról van szó. Ehhez nincs szükség különösebb kvalitásokra, így az ezzel foglalkozó multinacionális cégek oda telepítik gyártásukat, ahol kedvező árú munkaerővel, kiszámítható gazdasági-politikai környezettel és lehetőség szerint még adókedvezményekkel is kedveskednek nekik. Mióta Kínában belátták,

hogy szép dolog a kommunizmus, épp csak megélni nem lehet belőle, igyekeznek kedvező környezetet biztosítani a külföldi vállalkozások számára. Mindez az uniós csatlakozásunk következtében egyre dráguló hazai munkásoknál sokkal alacsonyabb költségű, óriási tömegű kínai munkaerővel súlyosbítva jóval vonzóbb perspektívát kínál a multik számára. Nem lenne jó ötlet Magyarország részéről ezen a pályán versenyezni.

Arra kell törekednünk, hogy minél több, nagy hozzáadott értékű tevékenységet, például kutatás-fejlesztést, illetve különböző szol-

gáltatásokat végző vállalat telepedjen meg nálunk. A nagy felhajtással beharangozott Smart Hungary program elvileg ezt a célt szolgálja. Egyelőre azonban a gyakorlatban ebből nem sok minden látszik, a kormány nem egészen ura a helyzetnek, kapkod és magyarzkodik. Nem tud egy olyan, a gazdasági szféra és a társadalom számára egyaránt vonzó víziót és ahhoz kapcsolódó cselekvési tervet felmutatni, ami lendületet adhatna a gazdaságnak. Az ilyen helyzetekből pedig csak a legritkábban szokott valami jó ki-sülni.

– TURUL

nem egy meghatározott költségvetési keretből folynak ki, hanem innen-onnan (döntően a kancellária és a többi minisztérium albukszából), s ide-oda. Vagyis jóformán kibogarászhatatlanok a Medgyessy-féle közpénzlelyelettetés csatornáit. A pedagógus- és egészségügyi jövedelemrendeztetések után a polgárok kezdhettek bízni a gondtalan jövőben, a kis magyar Kánaánban – míg el nem érkezett a káromkodások évadja. A többi társadalmi csoport is kérte (volna) a jogos jusát, ám a kormány idén csak infláció-környéki, -alatti bérfejlesztéssel tudja sújtani az autóbussz-vezetőket, a köz-tisztviselőket, a postásokat, a rendvédelmi szervek kiválóságait, a pilótákat és a légiutas-kísérőket, akik annak rendje és módja szerint sztrájkkal „köszönték meg” sanyarú sorsukat.

Fantáziadeficités koalíció

Száznapi hedonizmus után természetes, hogy beficcen egy röpkébőjt – mondják baloldali indíttatású szakemberek. Kár, hogy nem azok bőjtölnek, akik eddig szórakoztak (velünk) – érkezik a válasz jobbfelelől. A szópárbajra sajnos a számok, a rettenetes csengésű gazdasági mutatók tesznek pontot: az önkormányzati választások előtti kiköltekezések „eredményeképpen” a tavalyi államháztartási hiány a bruttó hazai termék közel 9 százaléka lett. (A tervezett 5,5-6 százalékhelyett.) Ez annak ellenére így történt, hogy a rekordhiányt, a teljesítménytől elszakadó túlzott bérkiáramlást, a költségvetési fegyelem lazítását az MSZP-SZDSZ-páros legkedvesebb felügyeleti szerve, „a külföld”, az Európai Unió sem szereti. A hazai népséget pedig az aggaszthatja, hogy – a beígért radikális adócsökkentés helyett – idén mindössze két kerek százalékponttal csökkentek a közterhek. (Az adószávküigazgatásba boesátkozó Medgyessy-kabinet ugyan „elérte”, hogy az átlag alatti jövedelemmel terheltek megemelt keresete mellé ne rendelődjön magasabb szja-kulcs, a több bérrel rendelkezőknek azonban viselniük kell a progresszív adórendszer kellemetlenségeit; nagyobb bruttó jövedelemhez ugyanis nagyobb fajlagos elvonás tartozik.)

A száznapi szavazópolgár-bejűjtő akció – mint láttuk, alig-alig

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Széchenyi-terv

visszaigazolható – sikerei után, de még a helyhatósági voksolás előtt Gál J. Zoltán kormányzóvivő bejelentette a gyurcsányos szociáldemokrácia „legeredetibb” találmányát: az újabb száznapi programot. Mindazonáltal, szinte mindazon általsiklott a kabinet, amit másodsorra megígért – hiszen a választás „lebonyolódása” után már nem volt tétje a dolognak. A beharangozott üvegseb-jogszabály és a „nép ügyvédje”-terv már hónapok óta csak körvonalazódik, majd

Kilenc hónap alatt elérte a kormány, hogy a 2003-as büdzsé romatöztöndíj-rendszerre szánt százmillióit az Igazságügyi Minisztériumtól a Magyarországi Cigányokért Közalapítványhoz csoportosultak át

újra csak körvonalazódik, és a foglalkoztatáspolitikai minisztérium felnőttképzési és távmunkahelyteremtési programjai sem bírnak be-

érni. (Vannak azért eredmények is: november elsejétől például a nagyszülők is választhatják – a nyugdíjuk mellé – a gyeset. Az újszülött édesapja pedig gyermeke kéthónapos koráig öt munkanapi pótszabadságra jogosult. Kábé ennyi.)

Kiemelt csoportok?

Az MSZP-SZDSZ-koalíció fantáziadeficitjét – a száznapi bukdaésolások mellett – leginkább az mutatja, hogy a baloldali pártprogramok kötelezően „kiemelt” csoportjai (a romák, az iskoláskorúak, a nyugdíjasok, vagy a kétkezi munkások) is hiába várják az égi mannákat. A Medgyessy Péter álnevet használó szerzők egyik főművében, az Egyetértésben a nemzet című mondatkollékciónban még az szerepel: „javítunk a cigányság helyzetén”. S lón: kilenc hónap alatt elérte a kormány, hogy a 2003-as büdzsé romatöztöndíj-rendszerre szánt százmillióit az Igazságügyi Minisztériumtól a Magyarországi Cigányokért Közalapítványhoz csoportosultak át. Ez a „kisebbségpolitikai áttörés” tar-

talma, és más semmi. Medgyessyék tehát azt üzenik a hazai romáknak, hogy nyugodtan kezdjenek gyűjteni a Ladára, amivel 2004. május elseje után meghódítják az Európai Uniót (ha pedig visszajönnek – mert ugye ez a hazájuk –, akkor majd lesz valahogy). Vagyis: Emír Kusturica lassan kezdheti forgatni a Magyar cigányok ideje című filmet.

„Szavamat adom, hogy betartom, amit vállaltam” – írta tavaly januárban Medgyessy, de a szó mára elszállt. Az iskoláskorúaknak, illetve apjuknak-anyjuknak például azt ígérte, hogy ingyenesé teszi számukra a tankönyveket. Ma már köztudomású, hogy kizárólag a szegénységi küszöb alatt élők élvezhetik majd – talán 2006-ra – a „megvalósult ígérvény” gyümöleseit. (A rászorultsági elv újbóli diadala látán a neoliberális expénzügyes, Bokros Lajos is kibonthatja a maga pezsgőjét.) A szülők egy részének persze a tankönyvedvezmény sem lesz valódi könnyebbség, hiszen az iskolabezárás hullám odáig fajulhat, hogy a gyereket a szomszédos faluba vagy városrészbe kell utaztatni-

uk – csak azért, hogy a kicsike magához vehesse a kötelező szellemi táplálékot. (Akad olyan önkormányzat az országban, ahol várhatóan nyolc iskolát vonnak majd össze.) Mindezt miért? Talán a száznapos osztogatások miatt. A pedagógusbéremelések fedezetét ugyanis „elfelejtette” kiutalni a kabinet az iskolákat fenntartó önkormányzatok számára, így a lehetőségeknek csökkentiük kell intézményeik számát. (Az önkormányzatok egyharmada egyébként „önhibáján kívül hátrányos helyzetű” besorolású – tehát „normál helyzetben” is folyamatos csődellenes küzdelmet folytat.)

A horni örökség

„Haladéktalanul hozzálátunk a kórházak és a többi egészségügyi intézmény rendbetételéhez” – mondta egykor szeretett nyugdíjasai előtt Medgyessy, mert ők ugye, különösen is fogékonyak az efféle ígéretekre. Mit ad Isten, a Horn Gyulától örökölt „rendbetétel” szó újra a privatizációt jelenti majd. A készülőkórházmagánosítás a profitérdekelt gazdasági társaságoknak, a gyógyszergyártó, illetve -forgalmazó cégeknek természetesen egészen új távlatokat nyit. Ha ugyanis a gyógyítóipar, a pirulakészítés és -szétosztás egy kézben összpontosul, az azt jelenti: a kedves beteggel azt etetnek meg, amit csak akarnak. A leginkább kiszolgáltatott, alulinformált, egyszeri 19 000 forintokkal „megkínált” nyugdíjasok pedig szabadon elvonulhatnak gyógyszereségélyért kuncsorogni a helyi önkormányzat szociális osztályára. (Az

egészségügyi privatizáció kellemetlen mellékhatásain kívül az időskorúak megérezhetik majd az infláció mértékét meghaladó gyógyszerár-emelés nehézségeit is.)

A romák, a szülők és a nyugdíjasok mellett a kétkezi munkásokkal, alkalmazottakkal is a bolondját járattja a kormány. Ma már érzékelhető, hogy a gazdasági patriotizmust szolgáló Széchenyi-terv tudatos el-sorvasztása és a Magyar Fejlesztési Bank működési elveinek átszabása egyetlen dologra volt jó: arra, hogy a multik kivonulása után ne legyen olyan tőkeerős hazai vállalkozói réteg, amely munkát ad az állásvesztőknek. A külföldi beruházók természetesen jóval mobilabbak a hazaiaknál – a kormánynak ezért a magyar fővállalkozókat kellene preferálnia, ha komolyan tudná vagy akarná venni önmagát. A gazdasági pörgéshez elengedhetetlen autópálya-fejlesztési koncepció is bedöglött; a baloldali kormányerők 800 kilométernyi új sztrádat ígértek 2006-ra, ám örülhet az ország, ha az eredeti terv harmada-negyede teljesül.

Az első száznapos program gyengécskén sikeredett, a második jórészt csak papíron létezett, s a kormány a baloldal által kiszemelt kliensrétegeknek sem adott semmit – ezek után Gyurcsány Ferenc „új szociáldemokráciája” még fedőideológiának is gyenge. Talán brutális a megállapítás, de az MSZP–SZDSZ-koalíció stratégiája, jövőképe egyszerűen körülírhatatlan. (Hacsak nem az a stratégia, hogy nincs stratégia.) Pót-

cselekvésekben, figyelemelterelő hadműveletekben persze nincs hiány. A közelmúltban megalakították a balliberális szakemberek, cigánypolitikusok nagy közös homokozóját, a kormányfőt segítő(?) roma koordinációs tanácsot; folyamatban van a Csehák Judit egészségügyi-szociális miniszter mellé rendelt Országos Szociálpolitikai Tanács felállítása; Medgyessy néhány magyar nagyvállalat – köztük az MSZP-erőtérben mozgó Wallis Rt. – vezetőinek is megígérte, hogy rendszeresen együtt munkaértekezletesdiznek majd; továbbá azt is tervezi a kabinet, hogy létrehoz egy civil köztestületet, ami a kormány tárgyalópartnereként szerepelhetne, és döntően befolyásolhatná a források elosztását a civil világ szervezetei között (félreértések elkerülése végett: a polgári tábor önszerveződései, körei természetesen nem lehetnének az új csúszszerv tagjai). Minő véletlen: az MSZP által most elgondolt korporatív struktúrák, a „társadalmi tanácsok” már a pártállami idők utolsó éveiben is igen kapósak voltak. A hatalom akkoriban – hogy elterelje a figyelmet saját tehetetlenségéről – úton-útfélen hangoztatta a törvényhozás társadalmiasításának szükségességét. Úgy tűnik a múlt továbbra is csak kísért, csak kísért.

A gonosz ellenség

Az MSZP vezetői a kormányzat gyengélkedései, pótcselekvései látán sem aggódnak. Jól tudják, hogy nem kell jövőképről, stratégiáról, egyebekről beszélniük, ha akad vala-

hol egy „gonosz ellenség”, akivel szemben bármikor egységbe lehet kovácsolni az antifasiszta, humánus, médiabefolyással is rendelkező szakértő baloldaliakat. Ők aztán elmesélik majd a népnek, hogy a gazdasági bajok okozója az a bizonyos „felelőtlen jobboldali elhajló”. A frissiben kinevezett közellenség: az erős forint fenntartója, a Magyar Nemzeti Bank (MNB) elnöke, Járai Zsigmond. A kormány hivatalos úton nemigen meri támadni a független jegybank első emberét – így a szocialista indíttatású független szakembereken a sor, hogy „megóvják a társadalmat”. A közelmúltban előléptették tehát Fekete Jánost, az MNB 1968 és 1988 közötti elnökhelyettesét, hogy a médiában hörögje le Járait. Az exbankár teljesítette küldetését. És miért éppen Fekete lett a kiszemelt? A válasz egyszerű: régi cimborá, két éve – BJP Invest Tanácsadó Kft. néven – közös kockázati tőkebefektető társaságot is alapított Medgyessyvel. Na, álljunk meg egy szóra! Az a Fekete ugyanis, aki a magyar nemzet érdekeit képviseli a tévéképernyőkön, „civilben” a Bank of China Hungária Rt. igazgatósági tagja. Talán az sem mellékes, hogy a BJP Investben a brit Sir Bernard Schreier – az izraeli tulajdonú Bank Leumi Plc. nagy hírű elnökhelyettese – is résztulajdonos. Fekete persze remek szakember, csak egyetlen baj van vele: most éppen külföldiek – kíniai, angolok és mások – fizetik meg az MSZP érdekében végzett munkáját. Összenő, ami összetartozik. – B. D. S.

Alapkamaty

Ugyan az elmúlt hetekben bekövetkezett események következményeiről még megoszlanak a vélemények, az már biztos, hogy beköszöntött a magyar makroökómia aranykora – a tízmillió szövetségi kapitány hazájából a tízmillió jegybankelnök országa lettünk. A sarki fűszeres meg van róla győződve, hogy az erős forint nem hoz más, csak vért, verejtéket és szenvedést, míg az amatőr östörténész gépészmérnök a

gyengülésben a nemzethalált véli felsejleni. A jegybanki függetlenség szempontjából aggályosabb, hogy a kormánypártok is minden szinten értésünkre adják, milyen monetáris politikát várnának el a Magyar Nemzeti Banktól, épp csak a szocialisták nőpolitikai tagozata nem foglalt még állást a kérdésben, míg a másik oldalon például a jeles makroökonóm, Pataki Attila szállt ringbe a jegybank politikájának védelmében. Nem lehet egy leányálom ilyenkor Járai Zsigmondnak lenni, na.

A jegybank számára törvény rögzíti: „Az MNB elsődleges célja az árstabilitás elérése és fenntar-

tása” – minden más szempontot ennek kell alárendelnie. Az MNB és a jelenlegi kormány a tavalyi év folyamán rögzítették, hogy az idei évre a 4,5%-os inflációt célozzák meg (ez szerepel az EU felé továbbított jelentésben is). Hiába érkeznek tehát a monetáris szigor lazítására utaló jelzések a kormány irányából, amíg nem kezdeményezik hivatalosan az inflációs cél módosítását (ami látványosan nem akaródzik nekik), addig a jegybanknak a korábban elfogadottak szerint kell alakítania kamat- és árfolyampolitikáját. A monetáris politikáról egyszerű többséggel a Monetáris Tanács

dönt, melynek az MNB elnökén kívül még hét (illetve jelenleg Oblath Gábor távozásának következtében hat) tagja van. A hazai gazdaság adottságai miatt (kicsi is, nyitott is) az MNB számára az infláció visszaszorításához a legfőbb eszköz a forint árfolyamának terelgetése, melyre az alapkamat szabályozásán keresztül nyílik lehetősége. A magasabb alapkamat erősíti az árfolyamot (és az importköltségek csökkenése révén segít az infláció leszorításában), az alacsonyabb pedig a forint gyengülésével jár együtt (ami az exporttevékenységek jövedelmezőségét javítja). – TURUL

A veszteséges állami vállalat és a miniszter üzlete

Bár nyilvánvalóan szükséges a nehéz helyzetbe jutott Malév Rt. átvilágítása, sokan nem értik, hogy miért egy hivatalban lévő miniszter ügyvédi irodája keres a veszteséges állami cégen. A Malév-vezérkar összetételének megvizsgálása után azonban sejteni lehet a mélyebb összefüggéseket. Adalék a kormányzat jövőképe megértéséhez.

dr. Kiss Elemér, hivatalban lévő kancelláriaminiszter nevével is fémjelzett Forgács & Kiss Ügyvédi Iroda kapta a Malév Rt. jogi részlegének átvilágítására szóló megbízást. A lapunk birtokába került dokumentum a már megkötött szerződés utáni teendőkre vonatkozik. A Malév igazgatósága egyébként 2002 augusztusában határozott az átvilágításról. Mint ismeretes, 2002 júliusától az a Huszty András a cég igazgatótanácsának elnöke, aki a Horn-kormány bizalmából a Magyar Fejlesztési Bank elnöke-vezérigazgatója, azt megelőzően pedig az MSZP pénzügyi ellenőrző bizottságának tagja volt. Az ÁPV Rt. megbízásából korábban (2001-ig) az egyik legnagyobb Magyarországon működő nemzetközi ügyvédi iroda, a White & Case Ügyvédi Iroda végezte az átvilágítási munkát. A 2002. december 27-én kelt szerződés azonban már a kormányzattal több mint szoros kapcsolatban álló Forgács & Kiss Ügyvédi Irodával kötött. A Malév Rt.-től kiszivárgott, meg nem erősített információk szerint közel harmincmillió forintra tehető az átvilágítási munka el-

FORGÁCS & KISS ÜGYVÉDI IRODA
 dr.Forgács János, dr.Hevesi György, dr.Kiss Elemér, dr.László András

1065 Budapest VI. ker.
 Podmaniczky u. 16.
 Levélcím: Budapest 62
 Pf. 729
 1399

Tel.: 269-2084;
 269-2085; 473-1151
 Fax: 311-2607
 E-mail: forgacs-kiss@axelero.hu

*Magyar Légiközlekedési Rt.
 Jogi Igazgatóság
 Dr. Kovács Attila igazgató úr
 részére*

*1097 Budapest
 Könyves Kálmán krt. 12-14.*

Tisztelt Igazgató Úr!

A Magyar Légiközlekedési Részvénytársaság átvilágításához – a 2002. december 27-én kelt szerződés alapján – az alábbi iratokat, dokumentációkat – és amennyiben az lehetséges, az azokról készült fénymásolatokat szíveskedjék előkészíttetni és rendelkezésünkre bocsátani.

A hatósági bejelentések és engedélyekkel kapcsolatos iratok:

- 1.) *Légi alkalmassági bizonyítvány;*
- 2.) *Légi jármű díllomás rádióengedély okirat;*

- 39.) *A MALÉV- kirendeltségekkel, képviselőkkel, kapcsolatos dokumentációk;*
- 40.) *Üzemanyag biztosításával kapcsolatos megállapodások, szerződések;*
- 41.) *A 2001-2002. közötti vezérigazgatói (vezérigazgató-helyettesi) utasítások dokumentációi.*

Budapest, 2003. január 22.

Tisztelettel:

*Dr. Forgács János
 ügyvéd*

*Dr. Hevesi György
 ügyvéd*

Forgács & Kiss Ügyvédi Iroda
 1065 Budapest, Podmaniczky u. 16.
 Tel./fax: 269-2084, 269-2085, 311-2607

lenértéke, az állami tulajdonban lévő légitársaság 2002-ben 2,3 milliárd forintos veszteséggel zárta az évet. A kormányváltást követően a privatizáció előtt álló Malév és leányvállalatai körül megjelen-

tek a szocialistákhoz, illetve szabad demokratákhoz közel álló „szakemberek”. A Budapest Airport Rt. igazgatósági elnöke Apró Pirokska, Horn Gyula egykori kabinetfőnöke lett, akinek veje

Gyurcsány Ferenc, Medgyessy Péter főtanácsadója. A Malév felügyelő bizottsági elnöki tisztére Virág Attila, a Tocsik-ügy egyik tanúja, SZDSZ közeli vállalkozó kapott megbízást.

Járai Zsigmond az inflációról és az EU-csatlakozás meglepetéseiről

Értelmetlen politikai támadás a jegybank ellen

Szinte nem múlik el nap anélkül, hogy valamilyen kormánypárti politikus vagy „független” elemző, megmondóember ne követelné a lemondását. Járai Zsigmond, a Magyar Nemzeti Bank elnöke azonban marad. Lapunknak adott interjújából az is, kiderül, hogy miért.

– Elnök Úr! Kinek jó az erős forint és kinek nem?

– A forint erőssége, a forint euróhoz mért árfolyama csak egy eszköz ahhoz, hogy a fizetőeszköz lassabban veszítsen értékéből. Azért kell az erős forint, hogy az infláció, a pénzromlás üteme csökkenjen. Az áremelkedések lassítása pedig az egész ország, minden háztartás alapvető érdeke. Velük szemben az erős hazai valuta „vesztései” az úgynevezett nettó exportőrök, akik többet termelnek külföldre, mint amennyi külföldi terméket felhasználnak, s ők most kisebb forint árbevételrel gazdálkodhatnak. Nekik eddig is, ezután is alkalmazkodni kell a megváltozott körülményekhez.

– Miért az infláció alacsony szinten tartása a legfontosabb az Ön megítélése szerint?

– Sok minden fontos érték van még a gazdasági életben, a társadalomban. Jelenleg viszont egy olyan intézmény irányításáért vagyok felelős, amelyről külön törvény szól, a jegybanktörvény, és az elsődleges célnak az árstabilitás elérését, fenntartását írja elő. Ezt a gazdasági érdekesoportoktól, a politikai érdekektől vagy támadásoktól függetlenül meg kell tennünk. Ráadásul nemcsak a törvény szövegében, hanem a jelenlegi kormánnyal közösen megállapított inflációs célokban is az az út szerepel, amelyen most járunk. Ez az ütemes infláció-csökkenés pedig elvezeti az országot az euró bevezetéséig, 2007-ig. Igazi európai polgárok akkor leszünk ugyanis, amikor mi is azzal fizetünk, mint amivel német és

„Az áremelkedések lassítása az egész ország alapvető érdeke”

francia polgártársaink.

– Kik álltak a forint elleni spekulációk mögött?

– Olyan külföldi alapok és személyek, amelyek arra gyűjtik a pénzt, hogy a világon bárhol árfolyam-spekulációt hajtsanak végre. Arra számítottak, hogy az MNB és a kormány a meghirdetett határon túl is engedi felértékelődni a forintot. Az árfolyamsávot megvédtük, és számunkra – a korábbi véleményekkel ellentétben – ez a művelet nem fog veszteséget okozni.

– A szakemberek többségének véleménye szerint az MNB előbbutóbb kamatemelésre kényszerül.

– A kamatemelés, csökkentés vagy a kamat szinten tartása a Mo-

netáris Tanács döntésén múlik. Ehhez minden rendelkezésre álló információt felhasználunk. Jelenleg a normális pénzpiac működésétől kicsit eltér a magyar pénzpiac – a január 14–15-én történt, forint melletti spekuláció miatt. Amíg ennek az utóhatásait kezeljük, addig a kamatalakulás változókéonyabb lehet.

– A legújabb fejlemények tükrében teljesíthető-e az MNB inflációs várakozása 2003-ra és 2004-re?

– A jelenlegi gazdasági helyzetben a kialakult árfolyammal és kamatszinttel elérhetőnek látszik a 2004. év végére kitűzött 3,5% körüli inflációs cél. Nem adtuk fel a kormánnyal közösen kitűzött inflációs céljainkat, még akkor sem, ha ez év végére pár tized százalékkal magasabb lehet a pénzromlás, mint az eredetileg kitűzött 4,5%. Kétségtelen, hogy komoly feladatokat ró a költségvetési és a jövedelempolitikára a célok teljesítése. Amennyiben megfelelően kevés keresletkiáramlás (államháztartási hiány, béremelés) lesz a gazdaságban, úgy lazább monetáris kondíciókkal, tehát alacsonyabb kamattal és gyengébb árfolyammal is elérhetőek lesznek a célok. Ellenkező irányú folyamatok esetén a jegybank is csak ellenkezőleg tud reagálni annak érdekében, hogy elérje a kormánnyal közösen kitűzött inflációs célt.

– Az MSZP közleményben támadta Önt. Mi a válasza erre?

– Mind az SZDSZ, mind az MSZP támadásait értelmetlen politikai támadásnak tartom. Nem vagyok politikus, nem is politikai állásban dolgozom. Mindenkiene azt kell tenni, amit az Alkotmány, a törvények kimondanak. A Magyar Nemzeti Bankról külön törvény rendelkezik, s a követendő célokról megállapodás van a kormánnyal, ezt a kormány közzétette,

és Előcsatlakozási Programként elküldte az Európai Unió felé is. Mi csak ezeket a célokat tartjuk szem előtt, hozzátevé, hogy az MNB vezetésének is az a legjobb szakmai meggyőződése, hogy az árstabilitásnál magasabb infláció káros a gazdaságra. Ha valaki ezért bírál, magának kell elszámolnia ezzel.

– Minek tulajdonítja a kormány sajtó médiakampányát, amelynek Ön a fő célpontja?

– Nyilvánvaló, hogy ez egy szakmai kontextusba bújtatott politikai támadássorozat. „Szakmailag” a háttérben egy régi közgazdasági elmélet húzódik, miszerint nem káros az infláció, sőt az infláció a költségvetés egyensúlyba hozásának eszköze, a hitelfelvétel-eladósodás a növekedés motorja, de ezek a nézetek évtizedek óta már nem elfogadottak Nyugat-Európában, és már nálunk sem.

– Nemrég azt nyilatkozta, hogy az uniós csatlakozás is tartogathat meglepetést a magyar gazdaság számára. Mire gondolt? Ön szerint mennyire készült fel a magyar gazdaság a csatlakozásra?

– A gazdaság szereplőinek nincs túl sok információja a csatlakozásról. Ezért lehet pozitív és negatív irányú is az a meglepetés, amelyet a folyamat lezárása után, a csatlakozáskor érezhetnek a gazdaság szereplői. Mi, „házon belül” folyamatosan tájékozódunk az Európai Unió jegybankjainál, mert el akarjuk érni a legjobb európai jegybanki színvonalat. Ezért a bankban folytatódik a szervezet, a működés korszerűsítése, állandó a tájékozódás és a fejlesztés.

– Nagy port vert fel az ellenzéki sajtóban, hogy néhány hete a Peugeot Szlovákia mellett döntött és ott építi fel közép-európai gyárat. Ezzel Magyarország megint elbukott egy kedvező beruházási lehetőséget. Mit kellene tenni azért, hogy Magyarország vonzóbb legyen a beruházók számára?

– A konkrét ügyben nem kívánok véleményt nyilvánítani, a gazdasági miniszter elmondta véleményét, mások annak cáfolatát. Magyarország továbbra is vonzó a külföldiek szemében, még mindig olcsó a munkaerő, nagyobb a termelékenység növekedése, jök az inf-

rastrukturális feltételek. Az biztos, hogy aki csak az olcsó munkaerő miatt jött ide, már keresi a még olcsóbb helyeket. Nekünk, egy Európai Unióba mindjárt belépő, immár „fejlett” országnak nem kell versenyezni Kínával, Vietnámmal, az ottani olcsó bérekkel. Ez egy természetes folyamat, egyre drágább munkaerővel, egyre bonyolultabb termékeket fogunk gyártani. A gazdaság átalakulása addig folytatódik, amíg termelésünkkel, munkaerőnkkel, fogyasztásunkkal a lehető legjobban hasonlítunk majd egy jelenlegi fejlett EU-tagállamhoz.

– Hogyan kerülhető el, hogy a magyar gazdaság a globalizáció révén perifériára sodródjék? Melyek a gazdaság hosszú távú kilátásai?

– Magyarország nem egy perifériára sodródó, hanem egy centrumba igyekvő ország. Amikor tagjai leszünk az EU-nak, a világ 3 fő gazdasági központjából (USA, Távol-Kelet, EU) az egyikben találjuk magunkat. Hosszú távon ez határozza meg gazdasági, társadalmi fejlődésünk irányát.

– A világgazdaság folyamatai idén hogyan hathatnak a magyar gazdaságra?

– A fellendülés továbbra is várhat magára, évek óta az látszik, hogy mindig a következő félévben jön el. Amíg legfőbb exportpiacunkon, az Európai Unióban nincsen bővülés, addig hazai exportöreink nehezen tudnak többet szállítani oda. További bizonytalanság a világban az olaj – mint legfőbb energiahordozó – ára, mert több fontos olajország körül súlyos bizonytalanság van. Mindezek közvetlenül a magyar gazdaság fejlődésére is hatnak, reméljük, 2003. második felétől már előnyösen.

– Tartható-e az eurózónához való csatlakozás 2007-re tervezett időpontja?

– Igen, ez tartható, az euró bevezetéséhez szükséges feltételeket tudjuk teljesíteni 2005–2006-ban. Persze ez nem magától alakul majd így, az MNB-nek, a kormánynak, a cégeknek, a munkavállalóknak is mindent meg kell tenni ennek érdekében.

– Mivel jár majd az euró bevezetése? Milyen hátrányai lesznek

„Magyarország nem egy perifériára sodródó, hanem egy centrumba igyekvő ország”

például?

– Érezhető hátránya nem lesz. Az a minimális árváltozás, amit az áttéréskor a kerekítésekből tapasztalhattak európai barátaink, az egyszeri, kismértékű és csak januárra szóló volt. A bevezetés után a bővülő külkereskedelmet, az eltűnő átváltási költségek, az alacsony kamatok hasznait mindenki élvezheti, az egész gazdaság gyorsabban fog tőle fejlődni.

– A költségvetési szféra reformját hogyan kellene elvégezni?

– Erre sok ötlet született, a végző megvalósítás fázisába azonban nem jutott még egyik kormány sem. Egy biztos, Magyarországnak sokkal hatékonyabb, racionálisabban szervezett államigazgatásra, költségvetési szektorra van szüksége. Egy fejlett ország csak fejlett közszférával tud jól együttműködni.

– A következő időszakban valószínűleg fokozódni fog a nyomás, amely az Ön eltávolítását célozza.

– A nyomás valóban nagy, de a jegybank, annak szervezete, vezetői azért függetlenek, hogy gazdasági

politikai érdekektől és széljárásoktól mentes, önálló, felelős döntéseket tudjunk hozni. Amíg a törvényeknek megfelelően, a kormány céljait támogatva, fő célunkat, az infláció megfékezését sikeresen elértük, addig nem lehet semmilyen valós okot

találni tevékenységünk bírálatára. Tehát dolgozunk tovább, hogy elérjük azt a célt, melyet a törvények szerint nekünk kell elérnünk, s így ezzel a kis szelettel járunk hozzá a gazdasági és társadalmi jólét növekedéséhez.

– NÉVAI GABOR

Járai Zsigmond 1951-ben született Biharkeresztesen. Budapesten, a Közgazdaságtudományi Egyetemen végzett, nős, két gyermeke van.

2001 (márc.)

MAGYAR NEMZETI BANK – elnök
1998–2000

PÉNZÜGYMINISZTERIUM – pénzügyminiszter
1997–1998

ABN AMRO (MAGYAR) BANK RT
– vezérigazgató, majd elnök
1996–1998

BUDAPESTI ÉRTÉKTŐZSDE
– elnök

1995–1997

MAGYAR HOTEL BANK RT.
– vezérigazgató

1993–1995

SAMUEL MONTAGU PÉNZÜGYI TA-

NÁCSADÓ ÉS ÉRTÉKPAPÍR RT.

– igazgató

1990–1992

JAMES CAPEL CO., LONDON

– Kelet-európai igazgató
1989–1990

PÉNZÜGYMINISZTERIUM – pénzügyminiszter-helyettes, az Állami Bankfelügyelet igazgatója

1987–1989

BUDAPEST BANK RT. – főosztályvezető, vezérigazgató-helyettes

1979–1986

ÁLLAMI FEJLESZTÉSI BANK – beruházási előadó, revizor, közgazdasági osztályvezető

1977–1978

VÍZGAZDÁLKODÁSI MINISZTERIUM, MONGÓLIA – tanácsadó

1976–1977

ÁLLAMI FEJLESZTÉSI BANK – beruházási előadó

Mink persze azért választottuk a Kővágóörsöt, mert a világtól elzárt, de azért nem szeretünk vadak módjára élni: házuktól köhintésnyire a szauna, a nappaliban kényelmes bőrfotelek, nem működő, de azért helyre kis kandeló, a falakon vitorlášajóképek. Angol klubban érzem magam, bár ott a legritkább esetben szoktak Story Magazint és Cosmopolitánt olvasni naphosszat (apropó, tudják, hogy lehet a gyönyört meghosszabítani? Nem mondom meg, tessék elolvasni minden kultúremlék alapvető kincsét, a Cosmót). Kicsit túlzásnak érezzük azonban, amikor barátom morogva babrál a laptopjával, mert egyik konnektorba sem tudja bedugni az aksit: lehurrogjuk, végül is vakációzni jöttünk, menekülni a városi élettől. Kővágóörsön igazán otthon érezheti magát az ember: bár a századfordulón még boltok, kocsmák, iparosműhelyek, kávéház(!) és szálloda (!!)

színesítette a faluképet, ma már ennél jóval szerényebb a kínálat. Bőven láthatunk azonban eredeti kőkerítést, a Kerkápolházban pedig falutörténeti kiállítást rendeztek be. Hiába mondom (olvasmányélményeim alapján), hogy el kell kérni a kulcsot a postamestertől vagy a plébánostól és íziben megtudhatjuk, hogy milyen tilolóval nyomultak annak idején a faluban, úti-társaim tiltakoznak – bosszúból azért elmondom, hogy a néprajzi szakirodalom tud bizonyos szégyenkőről, amelyet annak idején a katolikus templom elé állítottak, a tolvajoknak pedig ott kellett álldogálni és túrni a falusiak megvető tekintetét. Nem aratok túl nagy sikert, mert a társaság már az eladó házakat gusztálja. Szemlélődésünket csak néha zavarja meg egy-egy Trabant vagy Zsiguli, amelyben rátartian ülnek a

Felfedezőút a Balaton-felvidéken

Kővágóörs

Káli-medence. Megvan? Dűledező, de azért megkapóan szép kismemesi kúriák, dimbes-dombos táj, tavasszal és nyáron idekéklő Balaton, zöld mezők (a Crystal nyilván azonnal leforgatna egy klipet, eljátszva Szentbékálla határában, hogy valahol Donegal halmai között ír szteppelnek a táncosok) és Márta István szemüvege, amely nyaranta falusi kocsmáktól öreg pajtákig sok helyen feltűnik itt, a Balatonfelvidéken, a Kaposcsi Fesztivál alkalmából. Évközben, pláne télen, csend és hideg és hó és lakkos zene a Káli-vendéglőben.

A katolikus templom Kővágóörs központjában

a falon (bár az egyikről azt hittem, hogy medve), a kiváló vacsora. Az ottjártunkkor live szóló lakkos ugyan nem nyerte el a teszésemet (a holland turisták ropták a csárdást), de nem sajnálják az ember-től a vodkát és ha már nagyon beittunk, össze lehet tegeződni a pincérrel, aki egy igazi népi cinkus.

Templomok. Kővágóörs központjában, egy kis dombon, példás

egyertérésben állnak az evangélikusok és a katolikusok templomai. A község nagy része egyébként katolikus, mise idején alig lehet beférni a templomba. A dombocska alján áll a hősök kútja és az első világháborús emlékmű: legalábbis elgondolkodtató, hogy talán előrébb tartanánk, ha Kővágóörshöz hasonló nagyságú falu nem vesztett volna száznál több embert a két világháborúban. De hát sajnós vesztett.

polgárok (szigorúan Surda-sapkában). A falu végén kisgyermeki örömmel fedezzük fel a kötengernek nevezett geológiai képződményt. A szakszerű magyarázatból annyit jegyeztem meg, hogy valaha itt volt a tenger, de már elment. Én azért optimistán felállok az egyik kőre, hogyha visszajön (mármint a tenger), akkor ne legyen vizes a csukám. Felvilágosítanak, hogy a tenger érkezése legközelebb néhány millió év múlva várható. Ez elkedvetlenít, ezért inkább a balladai nevű Bodza kutyát egrecírozatom: a szépszemű magyar vizsla hálásan szaladgál a fadarabok után, megkösönve az előző napi gondoskodást, amikor kicsit túltoltam a bringát és makszosan leheveredtem mellé, beszélgettünk, eszmét cseréltünk a világ dolgairól – a többiek ezen röhögtek, mondván, hogy egy kutya nem tud beszélni és különben is, engedjem már el végre azt a nyomorult ginesüveget, mert alig van benne. Szóval Bodzával a fahasábok révén felújítom a jó viszonyt, az egyiket azonban túl nagy svunggal suhintottam meg, beesett Cseh Tamás házának udvarára. Utánamászni mégsem akartam, inkább meghallgattam egy rögtönzött előadást a faluban található híres emberekről, akikből sok van, de kővágóörsi bennszülötteknek álcázzák magukat, csak néha szólnak rá a motorral arcoskodó srácokra. Mindenesetre a faluban a levegő tiszta, a távolban a Balaton kéklik; hazatérünk táplálkozni. Kevesebb jobb dolog létezik, mint egy testes ebéd után a mives bőrkanaapén heverészve (mosogatás a lányok dolga!) két hónapos gagylapból felolvasni a társak és a nemzet okulására, elszívni egy szivart, majd elszenderedni és arra ébredni, hogy lehet menni vacsorázni. – BEVERNEKI KEMÉNY FARKAS

Helyek

Káli Vendéglő. Régivágású, hangulatos kisvendéglő a főutcán; igaz ugyan, hogy kegyetlenül hideg fogadott a vécében, de azért a kis kellemetlenségért bőven kárpótol a vaddisznóbőrök tobzódása

Romos ház. Az utca nevérel és a házszámról fogalmam sincs, srégen voltunk a centrumtól. Ott állt a kis ház, félig bedőlten, rogyadozó tetővel és nagyon elhagyatottan, hirtelen nagyon szomorú lettem. Még valahogy az sem tudott felvidítani, hogy hazatérésünk után a rádióban az überkirályság EU-csatlakozásról hallottam optimista államférfiakat.

Hétköznapi rettegések

Vizsgaidőszak

Mindennek megvan a maga ára – eme bölcsességgel egyik régi ismerősöm jutalmazta az emberiséget, amikor arról kérdeztem, hogy huszonhét évesen nem lenne-e ideje végre diplomát szereznie. Az idézett mondatot pedig az egyetemista lét legszörnyűbb időszakára értette: nézete szerint, ha az év jelentős részében lehet lazáskodni, miért ne lehetne vizsgaidőszak alatt is ezt tenni? Életkora és diplomátlansága persze eleven cáfolata az említett felfogásnak.

Csak a látszat, amit a Népszava munkáslevelezője a tandíj bevezetése elleni tüntetések idején keserűen felhánytorgatott, hogy „az egyetemisták egész nap a lépcsőházban álldogálnak, cigarettáznak és focicsapatokat kísérek külföldre”. Az egyetemista élete ugyanis az emberi létezés legkegyetlenebb állapota. Bölcsészek esetében legalábbis évente kétszer

érkezik el az a bizonyos nehéz időszak: az egyszeri hallgató elátkozza azt a pillanatot, amikor meggondolatlanul bejelölte a felvételi jelentkezési lapon szeretett egyetemének humán szakjait és nem helyezkedett el bolti eladóként vagy politikusként (az év többi részében persze azért lehet lépcsőházakban ácsorogni). A téli vizsgaidőszak kezdete macerás, jön a karácsony, a

szilveszter, amikor az egyszeri hallgató bőven talál ürügyet a nemtanulásra (a népszerűbbek: „nincs még meg minden ajándék”; „el kell menni vidékre nagymamához, és különben is csak lemorzszánám a jegyzeteket a bejglivel”; szilveszter előtt lenne néhány nap, ami alkalmas lenne a tanulásra, de ki képes ilyesmivel foglalkozni, amikor lassan véget ér az év és különböző fogadalmak megfogalmazásának és bulik szervezésének az ideje jött el), hogy aztán január legelső napjaiban szembesüljön a réműletes valósággal: a vizsgánként több ezer oldal szakirodalom feldolgozása nem megoldható olyan felesleges életfunkciók betartásával, mint alvás, étkezés, ilyesmi (ezek ugyanis túlságosan sok időt vesznek igénybe). Elkezdődik a jegyzetek kétségbeesett hajszolása. Helyzetünk megkönnyítésére érdemes év közben jó viszonyt ápolni bizonyos szorgalmas lányokkal, akik nem rettennek vissza a hajnali tízórakor kezdődő előadásokra való bejárásról és ezer oldalas monográfiák kijegyzelésének kétségkívül felelő, ámde rendes egyetemi hallgatók számára megoldhatatlan feladatá-

tól. A vizsga előtti nap estéjén persze az egyetemista megtalálja az olvasmányjegyzék harmadik oldalát, amelyen szerepel a külön tanári megjegyzés a felsorolt munkák nélkülözhetetlenségéről. Ha az ember túlélt az első heveny szívgörcsöt, akkor buzgón elkezdhet fohászolni, hogy a vizsgáztató is megfélemlen a felsorolt munkákról (ami általában nem következik be: e sorok írója már szembesült amúgy rokonszenves tanárának laza mozdulatával, amint könnyedén előveszi azt a bizonyos harmadik oldalt, hogy „lássuk először az alpműveket, ezekkel nem lehet gond”). Érdemes külön hírszerző szervezeteket létrehozni, hogy megfelelő mennyiségű információt lehessen begyűjteni a tanár hangulatáról, vizsgáztatási szokásairól, kedvenc témájáról, kutyájának nevééről és politikai preferenciáiról. Ha sikerült az információk beszerzése, biztosak lehetünk, hogy mindenek az ellenkezője az igaz. Rossz közérzettel és büntudattal, jelentős tudás nélkül, kialvatlanul, egymásnak ellentmondó értesülések birtokában már készen is állunk a vizsgára. – L.L.

Magyar Buhera • Középtahók és a magyar falu

Felvidéki zshiványok, szevasztóóók

Amikor egy szociológiai értelemben zárt, jól körülírható közösség más közösség tagjairól szemantikus gondolatmenet nyomán, részgazságokon alapuló következtetéseket von le, könnyen érthető és jól csengő állításokat fogalmaz meg, nos, drága barátaim, akkor sztereotip gondolkodásról beszélünk. Eddig és ne tovább, idézzük most aranyaszájú miniszterelnökünket, s legott már fordítjuk is a tudományoskodó hangvételűre igazított textust buhera rovatunk kérésselhetetlen élelslátásról tanúskodó, nyers stílusára.

Akkora paraszt, hogy szédül a betonon, meg, hogy ostorral kapcsolgatja a tévét. Ilyen és efféle városi szellemeskedések jelzik, hogy a flaszterfolkloort tápláló drága fővárosi fiatalság pont olyan egyszerűen

gondolkodik és nyilatkozik a vidéken élő honfitársairól, mint Magyarországról az a düsseldorfi német turista, aki BMW-jén hazánk területére gördülve azonnal a pusztát kezdi vizslatni, racka juh, illetve pulikutyája nyakát vakargató csikós után kutatva.

Tudja a fene, hogyan vált a középtahó városi lakosság fejében ez az édes/bús, betyárkalapos romantika a vidéki emberek dehonasztálási eszközévé. Vicces? A kifejezések használó közösség körében nyilván az. Ők *Markos* György és *Nádas* György humorán (van ilyen?) szocializálódtak, így a szellemi közép kormányának célközönségévé avanszáló, gatyaletolest követelő hűgusjósok és kiskorú Káerzsikék.

Ők azok, akik a valósághoz fű-

ződő viszonyukat a show-k, koktélok (utáni vágyakozás) és a szoláriumok hármas egységében próbálják definiálni; falvakban azonban a nyolcadikos osztálykirándulás óta nem jártak.

Nem úgy e cikk szerzője, aki a digitális kor Mátyás királyaként aprófalvas településeken s vidéki kisvárosokban egyként megfordulva, álruhában térképezte fel a vidék Magyarországnak kedves fiait, és meglepő (de egyáltalán nem mulatságos) viszonyokra lett.

Mert egyfelől ugyan beigazolódt az a gyanú, hogy a nagyvárosi tipológia, a buherált gondolatok szövete felfeslett, azaz az évszázadnyi múltba révedő kicsiny falum, muskátlis ablakok, lányok a fonóban klisék eltűntek, ugyanakkor semmi karakteres és hasznos nem jött helyette. A templomok közönsége fogy, az italboltoké (söntés, presszó, kocsmá) nő. A hím populáció egy főre vetített fülbevalóinak száma magasabb, mint a nagyvá-

rosokban, ugyanakkor a piercinggel szemben még van némi dacos ellenállás. Szóval a vidék romantikájának elkoptatását látva, Emil Zolaként vádoló a kereskedelmi tévék taplótenyészeteit, a gondolkodásra is nyílat fröccsentő ízlésmonopóliumokat, *Batiz* Andrásról *Szikora* Robiig.

Nem kellene a piti kis beszélősök, a sanda célozgatások, a teátrális okosságok. Ugyanis a Zetorok árnyékában nagyobb lehet a világság, mint a Király utca, Szondi utca, Oktogon kiszögellésben. – ZAB

Farkast kiáltottak

Egy színes egyéniség a szürkeségben

Farkas Péter kötöttfogású birkózó olimpiai bajnokot 2002. november 11-én első fokon két év felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte a Pesti Központi Kerületi Bíróság. A vád szerint Farkas 2001 márciusában a Baross utcában szabálytalanul parkolt, majd az emiatt intézkedő rendőrrel összetűzésbe került, miután megpróbálta megakadályozni gépkocsijának elszállítását. Az intézkedés közben autójának volánjához ült, megpróbált elhajtani a helyszínről, de a rendőr útját állta. A bíróság Farkast hivatalos személy elleni erőszak és közúti veszélyeztetés miatt marasztalta el, az ítélet nem jogerős.

Ha sportszerető magyar ember ilyen hírt olvas az újságban, hirtelen nem igazán tudja hova tenni, nem tud mit kezdeni vele. Nekem különösen nehéz. Pétert valamikor a 80-as évek közepén, egy Székesfehérváron rendezett rangos hazai versenyen, talán junior magyar bajnokságon láttam először birkózni. Lelkes birkózópalántaként szorítottam az Alba Regia sportcsarnokban általunk lerakott szőnyeg széléről az edzésekről ismert kedvencért, a szememben legyőzhetetlennek tűnő, hatalmas *Paminger* Nándiért. A Honvéd Szondi SE reménysége várakozásaimnak megfelelően halomra dobálta ellenfeleit, mígnem egy szakadt csíkos pólós, kissé púposnak, csöppet elhízottnak tűnő sráccal került szembe, aki mindjárt a mérkőzés elején bemutatott bálványom egy remek ívű csípődobást, majd meg is pörgette. A maradék időben ugyan semmit nem csinált, de azt eredményesen: fölényes pontozással győzött az erejével teljesen elkészülő Nándi ellen, majd a versenyt is megnyerte. Ő volt *Farkas Péter*.

Farkas 1989-ben junior Európa-

bajnokságot nyert. Miközben a szőnyegen az aranyért küzdött, édesapja életét vesztette egy tragikus méhész-balesetben. Az eredendően életvidám, bohém „Faros” arcáról lefagyott a mosoly, legközelebb 1992-ben láthattuk önfeledten örülni aktuális diadala után, melyekből számosnak lehettünk tanúi a közbeeső közel négyéves periódusban.

Felnőttként egy Európa-bajnoki negyedik hellyel debütált, még 90 kilogrammban. Az Eb után azonban a 82 kilós súlycsoport korszakos egyénisége, a többszörös világ – és Európa-bajnok *Komáromi* Tibor úgy döntött, elege van az embert próbáló fogyasztásból, s felrándult Péter súlycsoportjába. Farkasnak több sem kellett, leküzdötte magát 82 kilogrammba. Innentől kezdve nem volt megállás, *Kocsis* Ferenc tanítványa nyakra-főre nyerte a világversenyekeket, az 1992. évi barcelonai olimpiára már többéves veretlenséggel, két világbajnoki és egy Európa-bajnoki aranyéremmel a zsebében, toronymagas favoritként utazott. Nem is kellett csalódnunk benne, a lengyel

Stepien oktatása után mindannyian emlékszünk a sportvilág azóta talán legtöbbször utánzott ünnepelésére, amint a birkózó zseni élet-erős harapással, vigyorogva tesztelte érme aranytartalmát.

Farkas Pétert addigra a szakma valósággal olümposzi magasságokba emelte, a taktikus, racionális, és egyben virtuóz kötöttfogású birkózás apostolát tisztelték benne világszerte. Soha nem adott ki magából többet, mint amennyi a győzelemhez kellett, nem látszott rajta, hogy bármikor is zavarba jött volna a szőnyegen, magabiztos vagány volt úgy a sportban, mint az életben. Az edzések mellett (helyett) rövid pauzától eltekintve szó szerint élte az életet: motorozás, buli, esajok, miegymás. Pétert a barcelonai győzelem után valósággal a tenyérén hordozta a sajtó, végre találtak egy élsportolót, aki a szokásos sablonok helyett humorpatronokkal dolgozott.

Az olimpiai bajnok azonban az országos ünneplésben sajnos végképp kiegészítette magát, talán elfelejtette, hogy a ragyogó humor és a karizma csak adalék, a pénzt és a sikereket továbbra is a birkózás hozza, de az is lehet, hogy csak egyszerűen nem érdekelt tovább az egész. 23 éves korára mindent megnyert, amit csak lehetett. Rohamos hízásnak indult, a következő három évet pedig még korábbi

Ki figyelt rá?

barátkozók és ismeretlenek szemében a korábbi önbizalom hirtelen önteltséggé, a bohémság linkséggé, megbízhatatlansággá, a vagányság mihaszna garázdasággá alakult át. Farkas korábbi ügyeit, összetűzéseit a hatóságokkal elsimították. 2001 márciusában a Baross utcában azonban történt valami. Senki nem szokott örülni annak, ha a kocsiját el akarják vontatni. A legtöbbször ilyenkor az intézkedő közeg felé fordulva keserű mosollyal az arcunkon reflexből a pénztárcánk után kotorászunk, Péter a békés megoldás helyett valószínűleg a saját hírnevére alapozott. Erre az arrogáns viselkedésre aztán a rend szerény órében is felmehetett a pumpa, ráadásul pluszmotivációt jelenthetett számára az a tény is, hogy egy hi-

Az olimpiai bajnok azonban az országos ünneplésben sajnos végképp kiegészítette magát, talán elfelejtette, hogy a ragyogó humor és a karizma csak adalék, a pénzt és a sikereket továbbra is a birkózás hozza, de az is lehet, hogy csak egyszerűen nem érdekelt tovább az egész

intenzitásához képest is valósággal végiglazsálta. Az atlantai olimpia előtt még egyszer nekidurálta magát, a közvetlenül előtte megrendezett 1996-os budapesti Európa-bajnokságot megnyerte, aztán egy óvás miatt mégis „csak” ezüstérmét szerzett. Az olimpia már nem sikerült, rögtön jött egy orosz és vele egy szoros vereség, a korábban verhetetlen bajnok pedig ezzel tulajdonképpen befejezte élsportolói korszakát. A sikerek elmaradtával azonban a Farkast körülvevő közeg megváltozott: az őt felületesen ismerők, a vele korábban érdeklő

res és tenyérbe mászó embernek mutathatja meg, hogy hol lakik az Úristen.

Aki egyszer gyermekek millióinak a példaképe volt, jobban jár, ha a dícsfény elhalványulása után egy kicsit meghúzza magát, s próbál valami tiszteletre méltó, méltóságos, sorstársai és a régen neki szurkolók milliók számára is példamutató, vállalható képet mutatni magáról. Tudom, roppant nehéz, mert Péternek ehhez talán a saját bőréből kellene kibújnia; bárcsak valaki ilyenkor is figyelne olimpiai bajnokunkra. – KARFIOLFÜLŰ

Tenyérbemászó ketyerék

Titkárnő a zsebben

Ma még leginkább a menedzserek és a tehetősebb technika-őrültek kezében találkozunk az apró tenyérszámítógépekkel. Bár a masinák ára látványosan csökken, még mindig nem egy átlagos egyetemista vagy alkalmazott pénztárcájához van szabva.

A tenyérgepek őseiként a tudományos, programozható számológépeket tisztelhetjük. Az első ilyen készülékkel, a HP-35-össel 1972-ben jelent meg a Hewlett-Packard, egy évre rá követte a Texas Instruments SR-50-es modellje. Az első zsebszámítógépet (24 karakteres LCD-kijelzővel, teljes angol billentyűzettel és nem egészen 2 kilobájtnyi memóriával) 1980-ban a Radio Shack dobta piacra. A következő bő évtizedben sok nagy cég jött ki a saját modelljeivel, a Commodore-tól, a Panasonicon át a Toshibaig. Megjelentek az első érintőképernyős változatok, egyre gyorsabb processzorok, egyre nagyobb memóriák kerültek a gépekbe és meghonosodott a PDA fogalma. Az eladások terén ugyanakkor a nagy áttörés várat magára, 1993-ban még mindig csak 244 000 kézi számítógépet adnak el világszerte.

Ebben az időszakban egyre-másra jelennek meg az új gépek, különösen figyelemre méltó az Apple által fejlesztett Newton készülék és operációs rendszer. 1995-re a világpiac 2,4 millió darabosra bővült. 1996-ban mutatkozik be a 3Com Palm Pilotja és a Microsoft tenyérgepekre fejlesztett Windows CE operációs rendszere, melyek azóta is meghatározó tényezők. 1998-ban a közel 4 milliós eladásokból a 3Com (Palm) 59, a Sharp 17, a HP 13 százalékból részesedik – az előbbi készülékein Palm OS, az utóbbi kettőén Windows CE operációs rendszer fut. 2002 harmadik negyedévére a következőképpen alakult az élmezőny: Palm 31%, HP-Compaq 14%, Sony 13%, Toshiba 6%, Handspring 4% (összesen 2,6 millió tenyérszámítógép került értékesítésre a negyedévben).

A palmtopok a felhasználási le-

hetőségek széles spektrumát kínálják. A legegyszerűbb modellek is alkalmasak határidőnaplónak, telefonkönyvnek, számológépnek és elektronikus jegyzetömbnek. A komolyabb PDA-k már szövegszerkesztésre és táblázatkezelésre is képesek, játszhatunk, levelezhetünk és internetezhetünk rajtuk, használhatjuk őket mp3- és videó-lejátszóként, diktafonként, néhányuk egyben GSM telefon is.

Az egyes tenyérgepek sokféle paraméterben térhetnek el egymástól. Néhányuk saját billentyűzettel rendelkezik, többségükön az érintőképernyő segítségével navigálha-

A palmtopok egy feltöltéssel nyert használati ideje is komoly szórást mutat, a színes kijelző és a háttérvilágítás nagy mértékben növelik a készülék energiaigényét.

Az olcsóbb és a régebbi változatok kijelzője monokróm (szürkeárnyalatos), a közép- és felső kategóriákban a különböző felbontású színes képernyők jellemzőek. Az asztali számítógépektől eltérően a tenyérgepekben nincsen merevlemez, programok futtatására és háttértárként egyaránt memóriájukat használják. A memória méretében komoly kü-

Ipaq-upgrade egy traktorszerelő útmutatása szerint

lönbségek vannak, a Palm operációs rendszerű gépeket általában kevesebb memóriával szállítják, mint a Microsoft Pocket PC-t használókat, igaz, előbbiek esetén a programoknak is jóval kisebbek az igényei. A legtöbb modellnél szükség esetén a memória különböző memóriakártyák segítségével bővíthető. A palmtopok egy feltöltéssel nyert használati ideje is komoly szórást mutat, a színes kijelző és a háttérvilágítás nagy mértékben növelik a készülék energiaigényét.

Hogy mennyibe kerül itthon egy ilyen tenyérgep? Néhány példa: Handspring Visor Neo (8 MB RAM, Palm OS, szürkeárnyalatos kijelző) 50 ezer forint, Palm Tungsten (16 MB RAM, Palm OS, színes kijelző) 131 ezer forint, Compaq iPAQ H3970 (64 MB RAM, Pocket PC, színes kijelző, Bluetooth) 187 ezer forint – az EU-ban vagy az Egyesült Államokban 30-40%-kal olcsóbban is megkaphatjuk ugyanezeket. – TURUL

Bluetooth: Rövid hatósugarú rádiós adatátviteli szabvány. Elsősorban hordozható eszközök egyszerű egymáshoz kapcsolásához találták ki, előnye, hogy nem igényel közvetlen láthatóságok a kommunikáló berendezések között.

Compact Flash: Nem felejtő memória. Palmtopoknál a fájl tárolási memóriát lehet vele bővíteni, de használható digitális fényképezőgépekbe és MP3 lejátszóba is.

EPOC: Operációs rendszer, eredetileg a Psion gépeken futott azonban a Symbian csoportban ezt tervezik különböző mobil eszközök (főleg telefonok) operációs rendszerének is

Gadget: Kütyü angolul. Így hívják a kis elektronikus csodákat, mint például a palmtopokat, digitális fényképezőgépeket, gps hely-

meghatározókat, mp3 lejátszókat stb.

GEOS: Operációs rendszer, a Nokia kommunikátorában fut.

GPRS: General Packet Radio System, csomagkapcsolt adatátviteli rendszer GSM mobil hálózatokhoz. Ennek a megoldásnak a lényege, hogy a beszéd által éppen nem használt kapacitást használják fel adatátvitelre.

GPS: Global Positioning System műholdas helymeghatározó rendszer. A föld körül keringő 24 műhold jelének figyelése alapján helyzetünket kb 10 méter pontosan meg tudja határozni.

GSM: Global System Mobile a jelenleg legelterjedtebb mobil telefonszabvány. Európában 900 és 1800 MHz-en, az USA-ban 1900 MHz-en működik.

HPC: Handheld PC, a Micro-

soft terminológiájában a billentyűzetes Windows CE palmtop.

HCCSD: High Speed Circuit Switched Data nagy (maximum 57,6 kbps) sebességű GSM mobil adatátviteli szabvány.

IrDA: Infravörös adatátviteli szabvány. Több funkciója van, mint például a vezetékes soros/párhuzamos portok kiváltása (IrCOMM), fájlok átvitele (IrOBEX), LAN hozzáférés (IrLAN).

PalmOS: A 3Com Palm gépeinek operációs rendszere.

Palmtop: Tenyérgep, olyan kis számítógép, amelyik könnyen hordozható és segít a mindennapi teendőink ellátásában.

PDA: Personal Digital Assistant - Korábban elsősorban az egyszerű manager kalkulátoroknál bonyolultabb, de a palmtopoknál azért egyszerűbb gépekre használták. Jel-

lemzője, hogy van beépített naptár, címtár és feladatlista, de nem programozható és a funkciói utólag nem bővíthetőek. Ma sokszor a palmtop színónimájaként használják.

PPC: Palm PC, a Microsoft korábbi terminológiájában a billentyűzet nélküli Windows CE-t futtató tollgép. Ezt a kategóriát nevezték át Pocket PC-re.

Szinkronizáció: Az a művelet, amikor két különböző gépen az adatokat (pl. naptár, telefonkönyv) azonos állapotra hozzuk.

Tollgép: Olyan palmtop, aminek nincs billentyűzete, az adatbevitel az érintésérzékeny képernyőre írással történik.

WinCE: Windows CE, a Microsoft operációs rendszere palmtopokra.

(PDAmania.hu alapján)

Béktelenség és emlékeztetés a Terror Háza körül

Elvonási tünet

A tavalyi év záró produkciójaként, a parlamenti költségvetési vitában a kormánypárti többség egy jól irányzott huszárvágással közel a felére hasította a Terror Háza Múzeum 2003. esztendei pénzügyi keretét. A gombnyomással 150 millió forinttal lett szegényebb az ország legnagyobb érdeklődéssel kísért, óriási látogatottsággal működő emlékhelye.

Nem fogjuk megengedni, hogy átkereszteljék, átrendezzék a Terror Háza Múzeumot” – mondotta Orbán Viktor tavaly tavasszal a Dísz téren, amikor az elmúlt négy esztendő megvédendő vívmányairól szólt. Az akkor féltett területek többségét mára az új hatalom annak rendje és módja szerint tűz alá vette. A Terror Háza esetében a Fidesz parlamenti frakciójának érzékeny lelke is kellett hozzá, hogy a fenyegetettségből ilyen hamar valóság lett. A költségvetési vitáról megbántottan kísértált képviselők még formális ellenállási frontot sem tudtak felállítani Pető Iván villámháborújával szemben.

A tettes(ek)

Pető Iván családjának diktatúraterheltségét folytatólagosan firtatni izléstelen és ostoba fordulat lenne.

Pont olyan izléstelen és ostoba, mint a szerep, melyet Pető önként vállalt magára. Szinte érthetetlen, hogy az SZDSZ miért nem játszotta ki „áldozat”-aduját és miért nem az örök megkérdőjelezhetetlen – igaz, tavaly nyár végig már jelentős erkölcsi deficitet jegyző – Mécs Imrével vitette el a balhét. (Ki tudja, ő talán járt már a kiállításon, s ezzel odaveszett ítései ártatlansága?) Pető szerint a TH nem tekinthető nemzeti emlékhelynek, mert nincs meg hozzá a társadalmi konszenzus. Értsd: a nemzeti emlékezet valamiféle nehezen értelmezhető „szavazás” kérdése, amelyből a múzeum előtt kigyózó sokasága értelemszerűen kizárandó. Az SZDSZ szeretné azt hinni, hogy ahová ő nem teszi be a lábát, az a hely nincs is. Mivel sajtótájékoztatójukon a „XX. század állami rangra emelt terrorjairól” beszéltek, ebből gon-

dolható, hogy értelmezésükben a terroroknak „rangja”, következképpen bizonyosan „rangsora” is van. Pető Iván mindenesetre nemcsak a történelmet szeretné szája íze szerint átírni, de gesztusa önmaga válik történelemmé: az Országgyűlés kulturális bizottsága elnökének örök példázatává, aki büszke volt rá, hogy személyesen vágta le egy múzeum pénzügyi keretét! (Rokon szakmák kerestek: mondjuk autópályát visszabontó gazdasági miniszter, lélegeztetőket szecskává aprító egészségügyi államtitkár...)

A támadás tettestársa nem kevésbé büszke lehet szerepvállalására. Görgey Gábor vérbeli sztahanovista módjára normán felül teljesített leváltással való fenyegetésből (amíg meg nem tudta: nincs hatalmában a döntés) és koncepciószidalmazásból (noha nem is látta a tárlatot). Az ügy kártikus esúcsponjtaként a Napkelésben Verebes Istvánnak kellett rápírítania az elragadtatott miniszterre: Gábor, nem mondd komolyan, hogy nem jártál még a Házban!? Te mit szólnál hozzá, ha valaki úgy mondana véleményt a könyvedről, hogy csak a róla szóló kritikákat olvasta?

Az áldozat

A Terror Házára most a párkányzat és a pengefal által előidézettnél is nagyobb, súlyosabb árnyék vetül. Megkezdődött a totális offenzíva. A költségvetési elvonást a nagyvonalúság látszatát keltő visszaigérgetés, emezt

pedig Mester Ákos és a szabadsapatok háborgó számonkérése követte. A történet kommunikáció-történeti gyöngyszeme Medgyessy Péter 168 órabeli „olvasói levele”, melyben az intézményt „csúnya és alattomos csapdának” minősítette alig pár hónappal a múzeum látogatókönyvébe jegyzett hízelgő szavai után. Ő legalább betette a lábát az épületbe, bár némiképp árnyalatlan, osztályharcos történelmi tájékozottsága (legutóbb a Don-kanyart sikeresen Duna-kanyarnak mondta) nem biztos, hogy segített neki az eligazodásban.

A „történelmi kiegyensúlyozatlanság” vádját már sokan a TH fejére olvasták, de ezt az ingatag véleményt tényekkel aládúcólnia még senkinek sem sikerült. Sőt. Igencsak tanulságos olvasmány Radnóti Sándornak, a szélsőséges jobboldali nézetekkel aligha vádolható esztétának a politikai adok-kapok sűrűjében megjelent, januári ÉS-beli írása; mely kritikai szemszögből is világossá teszi: a Terror Háza csakis a saját falaihoz kapcsolódó múlt bemutatását vállalhatja fel, nem pedig a 20. század diktatúráinak összességét. Radnóti a „sugárzóan tehetséges” kivitelezésben egyetlen főbűnt talál: szerinte a múzeum a hatáshatóság kedvéért beáldozta a tárgyi tudást, az információt, a magyarázatot. Az általa „betűiszonynak” nevezett jelenséget Schmidt Mária főigazgató úgy értékeli: a múzeum nem monográfia, amiben hosszan lehet értekezni.

Politikai számtan

Berkecz Mária motozása óta már semmin sem lepődnek meg – ehhez képest már-már visszafogottnak nevezhető az eljárás, mely hosszú tömött sorokban küldte rá a Terror Házára és működtető közalapítványára a pénzügyi vizsgálatokat. Az Állami Számvevőszék, az ÁPV Rt., s legutóbb a kulturális kormányzat által felkért Budapest Investment Rt. is átvilágított, de túlköltséget, vagy más pénzügyi szabálytalanságot egyikük sem állapított meg. A támadóknak így egyetlen érve maradt: sok, és kész! Annak ellenére hirdetik így, hogy idén például a Földes György-féle Politikai-történeti Alapítvány 270, míg a Gerő András nevével fémjelzett új Habsburg-kori Kutatások Közalapítvány pedig 230 millió forinttal lett kistafirozva, holott egyiknek sem kell

Készül a holokausztmúzeum

Mindenkit a maga mércéjével

Mert pénz, az ugye nincs – illetve gy fest, a Terror Házával szomszédos épület megvásárlásához talán azért mégis van. Bár a múzeumot semmilyen formában nem keresték meg hivatalosan, szakmai egyeztetés nem folyt a kérdéssről, a sajtóban mégis felröppent a hír, hogy szó szerinti bővítéssel kívánja teljesíteni a kormány a saját maga által hiányolt „egyensúlyt”. Legalábbis az Andrassy úton. Mert a kommunizmus és a holokauszt áldozatainak egyaránt hivatalos emléknapot szentelő polgári kormány jó-

voltából, a Páva utcában készülő Holokauszt Múzeum és Dokumentációs Központtal még a képzetben is csak nehezen definiálható, de az új hatalom által erőltetett „mérleg” nyelve kibillenni látszik. Páva utca feladata lesz, hogy méricskélés, idő- és számadatok viszonyítása nélkül, minden szegletét és a falai között összegyűlő szellemi-erkölcsi erőket a magyar zsidóság történelmi tragédiájának, a terror emlékeztetének szentelje. A mintegy 1,7 milliárd forintból megvalósuló intézmény az egykori zsinagóga rekonstrukciója mellett további

3700 négyzetméternyi új épületrésszel kezdheti majd meg működését.

„A Páva utcai múzeum alapkövetétele megtörtént, így – Schmidt Mária szerint – érthetetlen, miért nem az ottani tárlat mielőbbi megvalósításán fáradozik a kulturális kormányzat, különösen, hogy az állandó kiállítás a hírek szerint nem fog elkészülni 2004 áprilisáig.”

S hogy eme másik iszonyat emlékező helyének megnyitása időben valamivel később történik meg, nem jogosítja fel az arányossági számonkéréssel vádaskodókat. Különösképpen azokat nem, akik – bár tehették volna – sem egyiket, sem másikat nem építették fel.

a kutatói alaplát mellett egy jókora múzeumot is fenntartania.

Ha az elvonalas nem tenné meg a hatását, akad biztosabb és célravezetőbb eszköz: csak a Terror Háza múzeumát Kelet- és Közép-európai Történelem és Társadalom Kutatásért Közalapítvány kuratóriumát kell „politikailag független szakemberekkel” feltölteni és akkor már maga a „szakmai” vezetés kérhetné közvetlenül a főigazgató leváltását, a tárlat átrendezését, ne adj’ Isten, egyenesen követelhetné, hogy adjanak neki még ennél is kevesebb pénzt.

Komisszárhiány

A matematikai válságstáb kihozta a számot: az ötnél eggyel több a hat, tehát hat új, rövid pórázú kuratóriumi tag kell hozzá (az influenzajárvány lehetőségét vérszes felelőtlenséggel figyelmen kívül hagyva), hogy a felsőbb döntéseket vígan keresztül lehessen vinni. Visszafogott szám, vé-

gül mégis megtörténhet (lapzártánk után minden valószínűség szerint meg is történik), hogy a hat is erőn felülnek bizonyul, s Görgey még lasszóval sem tud a finoman szólva kétes kommisszárszerepre begyűjteni ennyi háztáji szakértőt. Lehet, hogy a

Az SZDSZ szeretné azt hinni, hogy ahová ő nem teszi be a lábát, az a hely nincs is

168 Óra-olvasó miniszterelnök által emlegetett „csapdát” saját maga helyezte el magának a kormány a honi szakmai bozótban? Gyűlnek a visszautasítások, a nyomás pedig nő. „Számítottunk erre, hiszen politikailag minősített szakember nyilvánvalóan senki nem kíván lenni, különösen, ha a feladat szakmai munka helyett politikai célok végrehajtása volna” – nyilatkozta lapunknak Schmidt Mária.

Medgyessy Péternek, a parlamentben elhangzott, akkor kompromisszumkésznek tűnt ígérete utólag olybá tűnik, mint valóságshow-hős árulkodása a titokszobában: alapvetően gyáva. Mert bár nyilvános, a szereplők által mégis számonkérhető, következmények nélkül való.

A 100 milliós visszaigért részcél a múzeum vezetése „csak jó magaviselete esetén folyamodhat” – hangsúlyozta Schmidt Mária. „A 2003-as évre tervezett költségvetésünk 468 millió Ft-os kiadással számol, bevételeinket 138 millió körül tervezzük. A megkurtított költségvetési támogatás így csupán működési költségeink kiegyenlítésére lesz elegendő; tervezett programjaink, időszaki kiállításaink, konferenciáink, a kutatóműhelyünk létrehozása – így a tudományos munka és a gyűjtemény gyarapítása veszélybe került.” – WINKLER ÁGNES

Kulturális ajánlataink

Merítő

Jó szívvel ajánljuk mindenkinek...

A Pro Minoritate Alapítvány és a Fesztivál a Határon rendezénysorozat közös szervezésében a sorban hetedik Csángó Fesztivált február 22-én a Petőfi Csarnokban.

– Mert az immár hagyományos eseményen idén félszáz hivatásos és amatőr hagyományőrző lép színpadra Gyimesközéplokról, Hídegségből, Külsőrekecsinből éppúgy, mint Budapestről. Közreműködnek: *Berecz András, Szabó Dániel, Unger Balázs, Fábri Géza, Szokolay Balázs, Sebestyén Márta, Kerényi Róbert*, az Egyszólam, a Vándor Vokál, a Somos és a Zurgó együttes.

A Magyar Állami Népi Együttes tavaszi bemutatóját, a Szerelemtáncot, mely a február eleji premiert követően a Hagyományok Háza színpadán lesz többször is látható.

– Mert az új produkció több jeles koreográfus és néptáncos közös alkotásaként született meg. A színpadi műben a szenvedély felemelő és bánattal teli világa hétköznapi és ünnepi helyzetekben, régi szokások és paraszti táncok világán keresztül tárul elénk. A magyarság legszebb táncait a Zobor-vidéktől Moldváig felvonultató forgatagban összeköti a felelendülő népdalok költői szépsége.

Louis Winsberg jazz-koncertjét a Millenárison február 28-án.

– Mert a februárban kezdődő magyarországi francia kulturális évad, a FranciArt egész évi sok látványos-izgalmas programja között is különleges zenei csemegének ígérkezik.

Akik a balsorsnak öltenek nyelvet

Háry János unokái

A 34. Magyar Filmszemlén – versenyprogramon kívül – különös filmet vetítettek az Uránia Nemzeti Filmszínházban. Az „Ez úgy igaz, ahogy hiszitek” – nagyotmondó mesélők nyomában Berecz András című film készítői a folklór egy periférikus műfajának, a háryádának és „adatközlőinek” állítottak emléket, a nagyotmondó, hazudós katona- és pászortörténeteket gyűjtő Berecz András szellemi (és tényleges) vándorútját követve nyomon.

Abölcs és humoros székely, csángó, karcagi és bácskai pásztorok, parasztek adomáiból, emlékeiből összefűzött film messze leköröz minden meszterkélthollywoodi vígjátékot – avagy lekörözne, ha egyáltalán eljutna a plazák műsoráig, és a nagy testvér kontrollja alatt felnövő gyerekek – a sztárok és szörnyek özönében – találkozhatnának a százötven muszkát legyőző Kozákvágó, vagy a mesébe illő, a medve fogaközt vasvillával tisztogató havasi pásztor alakjával is... Sajnálatos módon még az Uránia moziban,

vagy a televízió képernyőjén sem lesz egyhamar látható a film. Pedig „szórakoztatónak” nevezett műsoraink készítői jobban tennék, ha átvennének a köztudatból kiirtott vagy „Kató néikkel” megcsúfolt népi humortól némi valódi szellemességet, képzelőerőt és a tömör, csattanós szerkesztés műfogásait. Lehet tanulni ezektől az emberektől, de még az emlékek emlékéből is majd, ugyanakkor, amikor a Heti hetes-típusú „arcok” és „szövegek” emléke – szakmai és emberi fajsúlyuknak megfelelően – már réges-régen széteszlett a levegőben...

A mesemondó Berecz András

Ahogy Berecz András a bemutatót követő beszélgetés során fogalmazott: úgy kell ezeket a történeteket elmondani, hogy ha nem is hiszi ugyan el, aki hallgatja, de el tudja képzelni. És a képzelet szabadságával megajándékozni egy embert, a legnagyobb jók egyike. (A film videokazettán megrendelhető: Szederkényi Miklós, Dunatáj Alapítvány, 1016 Budapest, Mészáros u. 48.) – DALA SÁRA

Indul a koreai rulett

Az ENSZ fegyverzetellenőrei vért izzadnak, hogy amerikai nyomásra végre találjanak legalább egy csavarkulcsot Szaddám valamelyik vécéjében, ami aztán atomfegyverként kommunikálva formai legitimációt biztosítana a leszámolás megkezdéséhez. A világ (értsd: az USA, Nagy-Britannia és a Medgyessy-kormány) háborús lázban ég; még Juhász Ferenc is részt kíván venni az Irak elleni hadműveletekben, hogy ezzel vezekeljen Orbán Viktor nacionalizmusáért. Az észak-koreaiak szeretett vezére mindeközben gondolkodóba esett.

Kim Dzsong Il először is rájött, hogy Észak-Korea nullához konvergáló olajkincsei miatt kevésbé kell számolni az Exxon, a Texaco és a Mobil demokratizálási törekvéseivel. Másrészt azt is kikalkulálta, hogy az Egyesült Államok – legalábbis megfizethető áron – korántsem képes saját stratégiai doktrínájának megvalósítására, amely szerint Washingtonnak képesnek kell lennie egymással párhuzamosan két, jelentős erők felvonultatását feltételező háború sikeres megvívására. A szeretett vezér ezért tavaly ősszel bejelentette: lehet, hogy van egy kis dugi dúsitott uránja, az ENSZ helyszínén lévő ellenőreit pedig felkérte a szíves távozásra. Válaszul Washington leállította a fűtőolajszállításokat és azon (veszélytelen) könnyűvízes reaktorok építését, amelyeket 1994 óta kapott Phenjan, cserében az atomprogramjáról amerikai nyomásra történt akkori „lemondásért”.

A nagy Kim Ir Szen fiát azonban nem lehetett ilyen módon sarokba szorítani. Fogta magát s feltörtette az 1994-ben bezárt jongszoni atomerőmű plombáit, hozzálátva a nukleáris fegyverek másik alapelemének számító plutónium kinyerésére szolgáló reaktor beüzemeléséhez. A fűtőolajszállítások leállításával kieső energia pótlásával magarázta e lépését Phenjan, erre azonban aligha lett volna alkalmas a mindössze 5 MW-os jongszoni reaktor, tehát csak a hülye nem tudta, miben mesterkedik Észak-Korea. Kim azonban még emelte is a téteket, és bejelentette az atomsorompó-szerződés felmondását. A CIA szerint Jongszon évente 10-15 fegyverhez elegendő mennyiségű plutóniumot termelhet, sőt az is elképzelhető, hogy Észak-Korea már rendelkezik is 1-2 fapados atombombával. Mikor pedig az amerikaiak azzal fenyegetőztek, hogy a Biztonsági Tanács elé viszik az ügyet, Phenjan

közölte, hogy ha sokat ugrál Washington, felújítják rakétakísérleteiket. S mindenki tudta, hogy Kim nem viccel: 1998-ban az észak-koreaiak – úgy kísérletképpen – átlóttek a japánok feje felett egy ballisztikus rakétát. Mégpedig nem akármilyet: az egykori satnyácska szovjet Scud-rakéták az ázsiai hangyaszorgalom következtében jelentős továbbfejlesztésen estek át. Elemzők szerint a koreai rakéta-program jelen állása alapján 2015 táján elérheti a kontinentális USA területét, Hawaii és Alaszka pedig állítólag rövidesen támadható lesz a fejlesztés alatt álló, Taepodong-II nevű fegyverrel.

Vagyis Phenjan mindazon képességek birtokában van, amelyekről Szaddám csak álmodni merészel, és ezen képességek terjesztésére való hajlamához kétség sem férhet

Észak-Korea egyébként gyakorlatilag mindent elad, amit kifejleszt, és bárkinek, aki eleget fizet. A devizabevétel egyetlen forrása a fegyvereladás, a rendszeres vevők közé pedig olyan stabil demokráciák tartoznak, mint Irán, Líbia, Szíria, Egyiptom és Jemen. Nemrég állítólag Pakisztánnal jött létre bombaüzlet: a nukleáris fegyverekkel már rendelkező és Indiával köztudottan kítűnő kapcsolatot ápoló iszlambadi katonai dikta-

túra – a terror elleni háborúban Bush elnök egyik legfontosabb szövetségese – némi ballisztikai ismeretért cserébe atomtitkokkal fizetett az angyalalkú koreai sztálinistáknak.

Vagyis Phenjan mindazon képességek birtokában van, amelyekről Szaddám csak álmodni merészel, és ezen képességek terjesztésére való hajlamához kétség sem férhet. Washington mégis a diplomáciai megoldás szükségességét hangsúlyozza: Colin Powell és Condoleezza Rice egymást túllécítelve cáfolják, hogy az USA-nak szándékában állna megtámadni Észak-Koreát. Amerikai kormánykörökben állítólag még a „válság” szó használatától is eltanácsolták a hivatalnokokat, nehogy az elvonja a figyelmet a közel-keleti eseményekről. Borítékolható, hogy pár hónap múlva létrejön az 1994-es megállapodást módosító megegyezés, amelynek alapján az Egyesült Államok fokozza majd gazdasági segítségnyújtását egyik legádázabb ellenségének. Annak az országnak, amely több mint egymillió hadseregével, tömegpusztító fegyvereivel, azok hordozóeszközeivel valós fenyegetést jelent Kelet-Ázsiára és azon túl – akár az USA számára is. Annak az országnak, amelyet Bush elnök egy évvel ezelőtt még a „gonosz tengelyéhez” sorolt.

Kim Dzsong Il és gerontokráciája pedig a térdeit csapdossa a röhögéstől.

– BOZÓTHARCOS

Együtt dübörgünk...

Bár a legutóbbi időkig lehettek kétségeink az iraki válság várható kimeneteléről, január 30-án rájöhetünk: Bagdadnak semmi esélye. E nap jelent meg Medgyessy Péter aláírásával az a levél, amelyet nyolc európai ország vezetői intéztek uniós államokhoz, felszólítván őket a harcias amerikai állásponthoz való fel-

zárkózásra Irak kérdésében. Szinte már látjuk Szaddámot, amint a hír hallatán kiejti kezéből a vízipát. „Már a Medgyessy is...” – hörgöghette.

Orbán Viktor középhatalmi ábrándokat kerget, ideje megtanulnunk végre kicsinek lenni – szölte a kovácslászlói figyelmeztetés, amikor Budapest bárhol szót

emelt a magyar érdekek védelmében. Most viszont azt láthatjuk, hogy Magyarország ENSZ BT állandó tagok aktivitásával mozog a nemzetközi diplomácia porondján egy olyan kérdésben, amelyben igencsak kutakodni kell némi magyar vonatkozás után. Nagyhatalmi allűröket veszünk fel ott, ahol nálunk nagyobb hatalmak is óvakodnak az egyértelmű fogalmazástól: túlbuzgó washingtoni nagykövetünk a kinti média sztárjaként naponta figyelmeztet, hogy

„Szaddám kifut az időből”, most pedig helyből nevünket adjuk egy olyan levélhez, amely mélyen megosztja az Európai Uniót, egyébként a szocialisták kritikátlan imádatának (jelenlegi) tárgyát. A hangerőhöz képest a legszánalmasabb a sztárkülügyminiszter magyarázkodása: ha aláírunk, Schröder sértődik meg, ha nem írunk alá, akkor Blair. Hiába, a nagy igyekezetben néha összekeverednek a különböző bálványokhoz tartozó nyálnivaló testrészek...

– B.H.

A borvidék két legkeletibb faluját, az egyébként magyarok lakta Szőlóskét és Kistoronyát a trianoni békediktátum – a Kárpát-alja felé futó vasúti összeköttetés Prága által hivatkozott stratégiai szempontja alapján – Csehszlovákiának ítélte. Szlovákia e két falura, valamint az egykoron hozzájuk tartozó 150 hektárnyi szőlőre hivatkozva jelentette be igényét a tokaji név használatára. (Ma Magyarországon mintegy 5 500 hektáron terül el a tokaji borvidék.) Északi szomszédunk nem válogatott az eszközökben: az elmúlt évben elárastották a nyugati sajtót a PR-cikkek, amelyek egyetlen célja az volt, hogy szimpátiát keltsen az ország és a Dzurinda-kormány iránt. S az is természetes, hogy a legtöbb uniós ország diplomatája repiajándékként – a hozzá tartozó kísérő magyarázattal – már kapott a szlovák „tokajiból”.

A szlovák okok világosak: a Felvidék gazdasági szempontból két részre szakadt, s egyik legszegényebb térségének egyetlen exportképes termékéről van szó. Az is érthető, hogy Szlovákia elvetette azt a budapesti javaslatot, hogy az ott előállított borászati termékeit saját fantáziánéven forgalmazza, hiszen az teljes ismeretlensége okán aligha találna vevőre. Amíg a kéméletlen pozsonyi lobbizás érhetőnek tűnik, olyannyira bűnös a budapesti kormány némasága. A tokaji bor azon kevés, nyugaton ismert termékeink egyike, melyet az ottani átlagos fogyasztó csak és kizárólag Magyarországgal kapcsol egybe. Olyan hungarikum, az elmúlt évszázadok folyamán már bejáratott márkánév, amelyet 1945 után a vas és acél lázában élők sem tudtak tönkretenni. A tokaji

Szvatopluk kedvence itala volt

Északi szomszédunk nemzetközi imázskampánya

Tokajské Vino, az ősi szlovák ital

Az Európai Unió 2002 nyaratól megüzente a tagjelölt országoknak: a brüsszeli kasszák üresek, pénzről aligha lehet tárgyalni. Egyéb kérdésekben viszont számíthattak engedékenységre a tagjelöltek, ha nem az EU javaira támasztottak igényt. Ezt ismerte fel Pozsony, amikor megszorozta azon törekvéseit, hogy Szlovákia is előállíthasson és exportálhasson tokaji márkánéven bort. December 13-i nyilatkozatában Jan Figel pozsonyi főtárgyaló már mint Szlovákia bővítési megbeszéléseinek legfontosabb eredményét említette a név elbirtoklását.

utóbbi nevezetessége, hogy itt termelt az ország egyetlen vörös aszúbor.

Legkiválóbb boraink védelmének szándéka már jelentkezett az 1893. évi XXIII. tc-ben, a Bortörvényben. A Wekerle-kormány az Ausztriával 1907-ben megújított gazdasági kiegyezés XXI. cikkében kiemelt védelmet biztosított az örökös tartományokban a tokaji bornak. „A borhamisítás tilalmazásáról” szóló 1908. évi XLVII. tc. teljes második fejezetét a tokaji borok különleges védelmének szentelte. A törvény 15. §-a felső-

bor nevének elbirtoklása igen komoly károkat okozhat a magyarországi bortermelőknek, már csak azért is, mert a Szlovákiában előállított italok minősége lényegesen gyengébb.

A legtermészetesebb az lenne, ha Budapest minden rendelkezésére álló eszközzel fellépne a pozsonyi törekvés szemben. (Érdemes megjegyezni, hogy az NSZK kormányai pártállástól függetlenül verték vissza az állandó devizahiánnyal küzdő NDK azon kísérleteit, hogy egyes – a világban elfogadott – márkák 1945 előtti telephelyeire hivatkozva ők is gyárthassák az adott terméket. Így például arra kényszerítették Kelet-Berlint, hogy az egykori wolfer AGFA-telephelyen készített fotóipari termékét új néven – ORWO – forgalmazza.) A magyar-szlovák vitában széles nyilvánosság előtt rá kellene mutatni a szlovák lőre minőségi gyengéire: arra, hogy Szlovákia megszegi az általa is hivatkozott 1908-as bortörvény előírásait, amikor az abban engedélyezettnél lényegesen nagyobb területen termel, az eredeti 150 hektár helyett közel 900 hektáron, ráadásul síkfekvésű, vagy homoktalajú szőlőben is. Ráadásul érzékelhetően rosszabb minőségben: odaát ismert például a „képuttonyos” intézménye, és nem ritka a bor alkohollal történő „eljavítása” sem.

A tokaji bor példája – mint cseppben a tenger – mutatja, miként is néz ki a Medgyessy-kormány külpolitikája, a nemzeti érdek nagy hanggal beharangozott védelme. Ha ez így megy tovább, akkor – kis túlzással – megvalósul a benesi álom: a Vác-Gyöngyös-Tokaj-Sátoraljaújhelytől északra fekvő ősi „szláv” területek visszatérnek az „anyaországba”. – GRÓF TISZA ISTVÁN

A borok királyáról

Tokaj-hegyalja felvirágzása a török dúlások következménye, a mohácsi vészig Dél-Magyarországon – főként a két-száz évig tartó háborúk miatt teljesen elpusztult s később újratelepített Szerémségben – helyezkedtek el hazánk leghíresebb borvidékei. A XVII. század első harmadától készített aszúborok szőlőjének első említése III. Ferdinánd idejében, 1655-ben tör-

tént, amikor a király megtiltotta, hogy a földesurak hegyvám fejében lefoglalják az aszúszőlőt.

A történeti Magyarország huszonhárom borvidéke közül a három legkiválóbban készítettek aszúbort: Tokaj-hegyalja mellett a Sopron vármegyei Ruszt környékén (ma: Ausztria), illetve Arad vármegyében, a Maros-parti Hegyes lankáin fekvő ménes-magyarádi borvidéken (ma: Románia). Ez

rolta mind a harminc Zemplén vármegyei községet és az Abaúj-Torna vármegyében elhelyezkedő Abaújszántót, ahol tokaji megjelölésű bort termelhetek. A Németországgal és Ausztriával kötött kereskedelmi megállapodások garantálták, csak a fenti települések szőlőhegyeiről lehetett ezekbe az országokba tokajit szállítani. A fenti törvény Tokaj-hegyalját zárt borvidékké nyilvánította, megtiltotta, hogy az ottani fajtákat máshol termelt borokkal „házasítsák”, s innen bármilyen ürüggyel a másutt termelt bort kivigyék. – G.T.I.

A repülőkatasztrófák legtöbbször a levegőbe emelkedés után következnek be, kevesen tudják azonban, hogy az űrkutatás több áldozatot követelt a földön, mint a levegőben, fenn a világűrben pedig „mindössze” hármat.

A világtörténelem legsúlyosabb űrkutatással kapcsolatos balesete is a földön történt 1960 októberében a Szovjetunióban, amikor az „R16” jelű interkontinentális rakétát kívánták felbocsátani. Ez lett volna az első nagy hatótávolságú szovjet rakéta, amellyel kapcsolatban az oroszok holdraszállási álmokat is dédelgettek, és a javában dúló űrverseny hevében mindent megtettek volna a vállalkozás sikeréért. Ám a szerkezetnél problémák jelentkeztek, és a technikusok az indítás elhalasztására tettek javaslatot. A műveletet személyesen levezényelni kívánó Mitrofan Ivanovics Nyegyelin marsall azonban hajthatatlan maradt, és nem engedélyezett semmiféle késedelmet okozó javítást. A mérnökök így kapkodásra kényszerültek, aminek meg is lett az eredménye: egy elektromos vezeték rosszul kötődött be, amitől hirtelen beindult a második fokozat hajtóműve, azonnal begyújtva az első fokozat hajtóanyagát. A robbanásban és a felszabadult mérgező gázfelhőben csaknem százan veszítették életüket, köztük a türelmetlen Nyegyelin marsall elvtárs is, aki közvetlenül az indítóállvány előtt, a startra egy széken várakozva, azon helyben szénné égett, mint egykor Vályi Péter elvtárs a miskolci nagyolvasztóban.

Az amerikaiakat néhány év múlva érte az első veszteség Grissom, White és Chaffee űrhajósok személyében. 1967 januárjában a földön tesztelték az Apollo-1 űrkabinját, amelyet lezártak és az amerikai gyakorlat szerint tiszta oxigénnel töltöttek fel (a szovjetek e célra „hagyományos” levegőt használtak). Egy rövidzárlat következtében a kabinbelső meggyulladt, és az oxigénatmoszférában iszonyúan gyorsan terjedő lángok percek alatt megölték az űrhajósokat. Vészkijárat hiányában a hermetikusan zárt fülkéből esélyük sem volt kiszabadulni. A konstruktőrök azonban tanultak a tragédiából és teljesen átalakították az Apollo ka-

A kozmosz áldozatai

Katasztrófák az űrkorszakban

Az űrhajózás bizony veszélyes üzem. Legtöbbször sajnos csak olyankor tudatosul ez bennünk, mikor az emberi tudásvágy áldozatokat is követel, és kénytelenek vagyunk szembesülni a szikár tényvel: a legtokéletesebbnek, legmegbízhatóbbnak tűnő technika sem mindenható. A megfelelő tanulságokat azonban soha sem túl késő levonni. Most, a Columbia űrsikló hét áldozatot követelő tragikus katasztrófája után, mely talán évekre visszaveti az űrkutatás fejlődését, különösen nagy hangsúllyal kerül előtérbe az űrrepülés biztonságának kérdése, melynek sokszor katasztrófába torkolló mélypontjaira itt most visszatekintünk.

A Columbia felszállás közben

binját, biztonságosabbá téve ezzel a későbbi holdutazásokat.

Az első valóban kozmikus tragédia alig pár hónappal ezután a szovjet oldalon következett be: a Szojuz-1 fedélzetén egynapos küldetése után Vlagyimir Komarov rendben végrehajtotta a visszatérési manővert, űrkabinjának főajtóernyője azonban nem nyílt ki, a tartalékernyő pedig a kabin pörgése következtében összegabalyodott. Komarov így fékezés nélkül, óriási sebességgel csapódott a földre és szörnyethalt. Rossz nyelvek szerint halála

nem volt teljesen véletlen. Eredetileg ugyanis maga Gagarin repült volna helyette, aki figyelmeztetett is a kabin hibájára. Útját végül törölték, Komarovot azonban ismeretlen okból – mint „dublórét” – mégis szándékosan felküldték a hibás űrhajóval...

1969-ben a Szojuz-5 pilótája, Borisz Volinov veszett kis híján oda, mikor űrhajója orrával előre lépett be a sűrű légkörbe. A kabin végül csodával határos módon átfordult és a szokásosnál keményebben ugyan, de rendben földet ért.

Az Apollo-13 1970-ben tett kalandos útját a nagy sikerű filmből mindnyájan ismerjük. A Hold felé tartó űrhajón robbanás történt, ami tönkretette a fő energiaforrást, és az oxigén is szivárogni kezdett. Holdraszállásról így szó sem lehetett, viszont a leszállóegység okos felhasználásával, no és jó adag szerencsével a három űrhajós biztonságosan haza tudott térni.

Az oroszok utolsó vesztesége 1971-ben a Szojuz-11 háromfős legénysége volt, akik egyedülként ténylegesen a világűrben lelték halálukat. Az űrhajósok a visszatéréshez készülődve mintegy száz mérföldes magasságban leszállókapszulájukat éppen leválasztották az űrhajóról, mikor a művelet folytán kinyílt egy létfontosságú szelep, kiszolgáltatva a szakfandert nem viselő személyzetet a világűr gyilkos vákuumjának. Az egyébként simán földet ért kabinból a mentőegységek már csak a három holttestet tudták kiemelni.

Ezután pedig már csak az ismert amerikai tragédiák következtek: a Challengeren és a Columbián összesen tizennégy, zömmel amerikai űrhajós veszette életét, előbbin az indítás, utóbbin a visszatérés alatt. A Challengeren utazott az első civil (egy tanárnő), a Columbián az első izraeli űrhajós.

Mindegyik katasztrófa során rengeteg pénz, munka, erőfeszítés és tudományos kísérlet veszett kárba, nem is szólva az emberi életről.

Azok pedig, akik a politikát bele kívánják keverni a legutóbbi tragédiába, tévúton járnak. Jó lenne, ha látná mindenki, aki nem így gondolkodik: a Columbiát bizony nem egy palesztin kissrác lótte le paritytyával (még akkor sem, ha tényleg egy Palestine nevű település felett esett szét), és az izraeli űrhajós sem egy pánzionista-szabadkőműves világ-összeesküvés keretében ügyködött fenn a világűrben.

Az űrhajózás ugyanis a népek közös erőfeszítésének eredménye, honfitársaink munkáját is beleértve, az űrhajósok pedig a nemzetközi jog szerint is nemzetiségétől, származástól függetlenül az egész emberiség küldöttei, akik életükben is, halálukban is minden tiszteletet megérdemelnek. – NÉPNEVELŐ

Nem katyvasz, hanem művészet

„Az orbáni világlátás egyértelműbb volt: a reformkori múltat a fidesznyi politika egyenes előzményének kellett láttatni, (...) valami képtelen katyvasz ömlött az országimázs Rodolfoinak boszorkánykonyhájából. A beces csontvázak forradalma, a katafalk operás megdicsőülése, az osszárium apoteózisa, és az ekként életre galvanizált múlt hajlott rá, hogy – a Horthy- és Rákosi-korszak után immár harmadszor – megint megfojtsa az életet, és ideologikus idiótává bűvölje az éppen felszabaduló állampolgárt.” (Magyar Narancs, január 30.)

Széchenyinek és *Kertésznek* egy a hazája – megállapítással zárul a Narancs azon vezércikke, mely a maga keresetlen stílusában rántja le a Fidesz-idők, de talán a magyar filmgyártás történetének is legatraktívabb filmművészeti alkotását, a *Hidembert*, kulturális kajáltatásnak nevezve azt. Vádlón von párhuzamot ugyanakkor a jelenlegi kultúrpolitika által preferált Kerész Imre, Sorstalanság c. alkotásából készülő filmmel. Mindkettőt kurzusfilmenek képzeli.

Polgári neveltetésünk okán mi azért óvatosabban bánunk a kifejezésekkel. Azt gondoljuk, nem helyes az előzetes véleményalkotás egy még el sem készült filmmel. Legyünk megengedőek a készülő kópiával kapcsolatban, ha már a *Kertész-életmű* részeként számon tartott *Sorstalanság* is annak fogadtuk el, ami. Irodalmi produktumnak. Akik ugyanis potenciális nézői lehetnek a magyar múltat feldolgozó munkáknak, azokról nem tételezzük fel, hogy ne tudnának distinkciót tenni az adott kormány politikai víziója között (már ha van ilyen) és múltbeli történeten alapuló filmes üzenet között. Mert azt azért kár volna tagadni, hogy játékfilm esetében tetten érhető a rendezői világlátás leképeződése.

Ha ugyanis igaz volna az, amit a Narancs írása sugall, akkor túl a finanszírozási konstrukció összeállításán,

a kormányzat a forgatókönyv elkészítéséből is részt kellene kérjen, továbbá a minőségi garanciák mellett a készítőknél politikai lojalitását is elvárna. *Bereményi Géza* életpályája és a *Hidembert* megelőző munkássága volt a védjegye a grandiózus produkció színvonalának szavatolására, ugyanakkor számos nyilatkozata utal arra, hogy a Fidesz melletti elköteleződést tárgyaló feltételezéseket mindig határozottan visszautasította. Szeretnénk hinni, hogy az az hatalomgyakorlási mód, amit a Narancs szerzője a Horthy-, illetve Rákosi-korszak sajtójaként idéz és utalásszerűen az előző ciklus vezetésére is oktrojál, sohasem jön el többé sem a kultúra, sem az élet más területén. Ugyanakkor, ha nem is ideologikus, ám az „idiótává bűvölés” veszélye fennáll. A mozis szabványfilm-dömpingjének épp az előzőekben tárgyalt minőségi magyar alkotások kell, hogy útját állják. Kár vitatni a *Hidember*, s a *Bánk bán*-film (melynek operatőri munkáját *Arany Béka*-díjjal jutalmazta a Camerimage fesztivál zsűrije) nagyszerűségét.

Bízunk benne, hogy a tervezett, a holokauszt drámáját feldolgozó film legalább akkora közönségikert arat majd, mint a *Hidember*, s azt is reméljük, hogy a Magyar Narancs ezen munkáról majdan beszámoló kritikája tartózkodni fog a „csontvázak forradalma” és egyéb szarkasztikus kitételektől.

– Z. E.

Kutyából szalonna

„Erdő Péter Magyarország hercegprímása” (MIX Magazin, 2003. február)

Megszokhatták kedves olvasóink, hogy lapunk ezen rovatának bevezetőjét egy-egy zaftos, más lapban megjelent körmondatral kezdjük. Sajnos ebben a hónapban le kell mondanunk a szószról és a hosszú körmondatról is. Mentségünkre legyen mondva, hogy az igazi nagymenők egy aprócska mondaton belül is képesek igazi, veretes hülyeségeket leírni.

Lapunk ugyan többször foglalkozott már egy-egy elejtett mondat erejéig a MIX Magazinnal, az idő azonban csak most ért meg arra, hogy bővebben is kitérjünk eme sajtótermékre. Természetesen kellett hozzá az is, hogy megjelenjen a fent említett kapitális hiba, sőt (merjünk nagyok lenni) marhaság a fent említett lap februári számában.

Hogy MIX-ünk fogalmi zavaraira rávilágítsunk, háromszáz évvel forgassuk vissza az idő kerekét. A történet a XVIII. század elején kezdődik, amikor III. Károlytól Keresztély Ágost esztergomi érsek megkapta a kiváltságot, hogy a primás szócska elé odarakhatta a herceg szót is. Utoljára pedig Mindszenty József viselhette ezen címet. Ugyanis XII. Piusz pápa 1951-ben eltörölte a világi rangok használatát a római katolikus egyházban. Azóta nincs, sem Magyarországon, sem másutt hercegprímás. Van viszont primás. Tudjuk, hogy ez unalmas, ósdi rizsa, olvasni kell hozzá, ami alapvetően fárasztó dolog. Megértjük, persze: nem trendi olyan korokkal foglalkozni, amikor még nem volt *Mónika Show* és *Lakodalmom Lajos* sem szennyezte a médiateret.

Meg lehet bocsátani a bájos kis mixelőknek, ha jobban szemügyre vesszük a kiadványt: tulajdonképpen nem másról van szó, mint egy színészagos, izléseken becsomagolt MSZP PR-anyagról, olyanról, hogy Ron Werber még a lábujjait is megnyalna. Szó sem lehet már a régi kedvencünk, a *Budapesti Lap* mozgalmár igénytelenségéről, igaz, hogy *Kertész*

Ákos sem a MIX Magazin hasábjain mondja el, szerinte miért jelenlegi főkülügyeünk a legcsaszárabb politikus a rendszerváltás óta. A terjedelemmel sincs gond: a rettenetetlen kutyulók röpke 100 oldalon osztják az ést. A kiegyensúlyozottság jegyében persze a MIX Magazin Hunguest Hotel- és RTL Klub-reklámokkal van felturbózza, ráadásul *Meruk* Józseffel megszponzorálva. Úgy is mondhatom, hogy kilóg a nagy, szőrös lóláb. A pedigret ismerve nem lehet haragudni tehát, hogy a szerkesztőség egyetlen munkatársának sem akadt meg a szeme a hercegprímás kifejezésen.

Nem lehet haragudni rájuk azért sem, mert ők karakánul jelzik a lap

Meg lehet bocsátani a bájos kis mixelőknek, ha jobban szemügyre vesszük a kiadványt: tulajdonképpen nem másról van szó, mint egy színészagos, izléseken becsomagolt MSZP PR-anyagról, olyanról, hogy Ron Werber még a lábujjait is megnyalna

címében, hogy MIX-ről van szó. Elnézhető tehát, ha néha keverik a tejszínt a kocsiszínnel, Kossuthot a vasúttal és néha-néha, de tényleg csak nagyritkán, a primást a hercegprímással.

Jó látni azonban, hogy azok akik egy-két évtizeddel ezelőtt még teli torokból énekeltek a „királyok, hercegek, grófok,.....és burzsoáááák” strófát (a kipontozott rész nem jut eszembe), most milyen gyermeki örömmel osztják a hercegi címeket.

Nagyon örülünk, hogy vannak olyan események, melyeket mindannyian ugyanazzal az áhítattal szemlélünk. Értsük egymást: méltánytalanok érezzük majd, ha megszólunk minket, amiért nem ismerjük ki magunkat a magyar baloldal világában. Nem kell minket majd hosszasan cikizni, ha a szakszervezetek kongresszusáról szóló tudósításunkban összekeverjük a titkárt meg a főtitkárt. Színesben, a hetedik oldalon, 48-as betűmérettel. – MANDULA

Nyomot hagyni

Hír a 2003. január 17-i Népszabadságból: „Információink szerint néhány hét múlva folytatódik az a beszélgetés, amelyet az informális kormányülés keretében kezdtek el a miniszterek és a koalíciós frakcióvezetők. A tanácskozáson azt boncolgatták, mi az, »amivel« a kormány nyomot tud hagyni, hogyan lehetne szimbolikus erejű lépésekkel is szolgálni a politikai célokat... Biztosnak tetszik, hogy az egyik hívó szó a »gyermek« lesz, és az is, hogy fontos szerepet szánunk a nemzeti kultúrának.”

Szerkesztőségünk nem kis erőfeszítés árán megszerezte az inkriminált kormányülés jegyzőkönyvének szigorúan titkos vonatkozó részletét.

Kiss Elemér: A következő napirendi pont a karakteradás. Az a döntés született, hogy karaktert kell adni a kormánynak.

Kóródi Mária (bátortalanul jelentkezik): Szerintem nem helyes, ha kitüntetjük magunkat.

Lamperth Mónika (idegesen): Marsi, a karakter az nem egy kitüntetés!

Kiss Elemér: Arról van szó, hogy olvadni kezdett a népszerűségünk. Tanácsot kértünk a kommunikációs fiúktól. Azt javasolták, hogy meg kellene próbálkozni a szimbolikus erejű lépésekkel. Mindent már nem kenhetünk az Orbánra.

Kovács László: Azért próbáljuk meg.

Juhász Ferenc: Esetleg leantiszemitázhatom megint, ha gondoljátok. Erre nyugaton vevők.

Kovács László: Az mindig jó, de most kell valami új is.

Magyar Bálint: Indíthatnánk a Nariban és a 168 Órában egy újabb leplező sorozatot a Fidesz-közeli cégekről. Keller Laci és Juszt megírja.

Görgey Gábor: Mizsei Zsuzsi is vállalna egy elrettentő kiállítást a Millenárison zajlott haletetésekről. Vérforraló adatai vannak. 27 ebihal a napi adag háromszorosát kapta fél éven keresztül.

Gál J. Zoltán (köhint): Elnézést, de inkább arra gondoltunk, hogy nyomot kellene hagyni.

Magyar Bálint (idegesen): Ha a közbeszerzések elmaradására gondolsz, akkor inkább nyomot ne hagyjunk!

Kiss Elemér: Rendezünk ötletbörzét! Mindenki mondja el, hogy szerint ehhez a saját tarcája milyen kezdeményezéssel tudna hozzájárulni.

Kóródi Mária (bizonytalanul): Míhez is? A nyomhagyáshoz?

Kovács László (viccesen): A státustörvény esetében ezt nem tudom garantálni!

Gál J. Zoltán: Kellene három-négy, minisztériumokon átívelő téma, amely

meghatározza a kabinetet, karakteressé teszi a kormány imidzsét.

Kovács Kálmán: Kapjon minden csecsemő ingyenes internethozzáférést!

Magyar Bálint: Az iskolában soha ne lehessen megbukni. És töröljük el a sorkatonaságot.

Csehák Judit: Ingyenes vérnyomásmérés?

Kiss Elemér: Az áremelési hullám után? Braun és Geszti szerint hívószó kellene.

Egy perc csend.

Kiss Péter: Nagyon sikeresek azok a hollywoodi filmek, amelyekben szerepel egy kutya. Lehetne a kormánynak egy saját kabalakutyája.

Lamperth Mónika: Mondjuk egy aranyos foxi.

Gál J. Zoltán (diplomatikusan): Egy kutya nem biztos, hogy jó megoldás.

Kóródi Mária: Akkor legyen kettő!

Kiss Elemér: Marsi, nem erre gondoltunk! A kutya kellemetlen aszociációkat kelthet.

Németh Imre: Kutyából nem lesz szalonna!

Görgey Gábor: Kutyulás.

Jánosi György: Eb ura fakó.

Kiss Elemér: Szóval ez nem jó. Gondolkodjatok!

Két perc csend.

Kovács László (Kisshez fordulva türelmetlenül): Hogy voltak azok a hollywoodi filmek, Peti?

Kiss Péter (töpreng): Kutyák... És egy gyerek is szerepel bennük!

Kiss Elemér (homlokára csap):

Megvan! Ez lesz a hívószó! A gyerekek...

Gál J. Zoltán (jegyzetel): De még egy hívószó kellene.

Görgey Gábor: Legyen a kultúra.

Kiss Elemér: Jó!

Gál J. Zoltán (köhint): Lehet, hogy ez így önmagában kevés lesz.

Görgey Gábor (sértődötten): Ugyan miért? Szervezzetek néhány koncertet a Kossuth téren. A feleségem szívesen fellép.

Kovács László: Nem jó a vonal. Induljunk ki abból, hogy kik vagyunk mi.

Kóródi Mária: Miniszterek.

Kovács László: Igen, de azon felül kik vagyunk mi?

Kóródi Mária: Koalíciós miniszterek.

Kiss Elemér (felesillanó szemmel): „Nemzeti közép”, ilyesmi? Csak nem arra gondolsz, hogy nemzeti kultúra, mint hívószó?

Kovács László (csettint): Na végre.

Magyar Bálint: Hagyjuk ezt az avítas, XIX. századi nacionalizmust! Mi a „demokratikus koalíció” kormánya vagyunk.

Kiss Elemér: Ne félj, Bálint, ez csak hívószó! Nekem tetszik. A nemzeti közép bejött. Egyéb észrevétel? Ha nincs, akkor ebben maradunk. Nemzeti kultúra. És mi volt a másik?

Gál J. Zoltán: A gyerekek.

Kiss Elemér (jegyzetel): Igen, a gyerekek. Zoli, kérlek, hogy tájékoztasd a Népszabít. Köszönöm, mára végeztünk! – ÁCS FERENC

Anemes trófeánkért folyó versenyben váratlan játékos tört az élre az elmúlt hónapban. A független médiaértelmiségieket tömörítő mezőnyben zseniális húzásokkal biztosította be győzelmét Medgyessy Péter. A nemzetközi mércével mérve is jelentős levelezést folytató kormányfő (gondoljunk csak a 8-ak nagy sikerű levelére vagy a Civilek a Békéért tömörüléshez intézett írományra) 168 Órának címzett üzenete mutatja: a fagyalt néha visszanyal. Kedves Igazi Hatalom! – kezdű túlzásoktól mentes eleganciával levelét. A vérszocdem 168 Óra, mint Igazi Hatalom – derűs kilátások. „Én azt ígértem, hogy békésebb, nyugodtabb, jól lakható országot csinálunk együtt. S ma azt tapasztalom

Doromboló cicus-díj

– de hiszen Te is ezt írod –, hogy ebben történt valami.” Hogy valami történt, az kétségtelen. Korábban például nem nagyon fordulhatott volna elő, hogy a külügyminiszter a gyűlölködés kicsiny szigeteiként aposztrofálja az ellenzéki vezetésű városokat, vagy hogy a nagyobbik kormánypart ifjúsági szervezete a gyülekezési jog korlátozásáért indítson hadjáratot.

„Nos, én tényleg azt gondolom, a Hattyúház esetében így kellett hogy tegyék. De azt azért tudnod kell, itt nem jogszabályt sértettek, hanem etikát. S én ezt sem vagyok hajlandó el-

türni. Csak ez ad erkölcsi alapot arra, hogy a másik oldallal is kemény legyek” – kényeztetni egy kicsit saját alfelét is a feladó. Felrémlik előt-

tünk a kép, ahogy a Hattyúház-mutyt követően Nagy Sándor felajánlja lemondását, de a miniszterelnök a sarkára áll és bekeményít. „Nem akarok megalkudni tisztességtelenséggel, kétszínűséggel, a lenyúlással, a törvényteleniséggel, a hatalommal való visszaéléssel.” Értsd: Gresham-lobbi, szavazás a Terror Háza támogatásáról, Rácz Péter vadászházikója, Lamperth Mónika beltügyminiszteri rendelete a szavazólappokról, Loppert-ügy (sorrendben).

„De azt is szeretném, ha értenéd: érted vagyok szelíd, még ha bensőmben gyakrabban haragszom is, mint ahogyan az látszik.” – a záró sorokat olvasva megnyugszunk, a kedves hatalom újra a régi: értünk jönnek, nem ellenünk. – A SZERK.

Oli bácsi megmongya a frankót

A sajtóról

Magyar kisváros, magyar vasárnap, magyar ebéd. A Móricz–Kosztolányi szerzőpáros minden tanácsa ellenére számtalanszor álmódzunk arról, hogy ilyesfajta helyen kellene élni. Ott, ahol nyírott a sövény, a galambok bután tipognak a bádoggablakpárkányon, a forró délutánban hatalmas harmatcseppek szaladnak le a szódásüvegen, és az állomáshoz vezető utat platánok szegélyezik. Itt még van emberi lépték, közösség, meg ordas nagy titkok a lefojtott mélyben. Döbbenet tapasztaljuk, hogy ezek a setét közhelyek íziben élő rögválósággá lényegülnek át, amint a helyszínen rátartjuk ütőerünket a magyar élet Trianonban megcsönkített, Párizsban tovább, és döggkeselyűk által marcangolt, hovatóvább, mindazonáltal lüktetésére. Vagy valami ilyesmi.

Ebédre jöttünk. Cs. bemutat minket a szüleinek. Bár a távolsági buszban megpróbáltunk elszakadni az imbecilis nőtől, aki mobiltelefonjának csengőhangjait próbálta végig, és blazirt, dunántúli éleket eresztettünk meg a mozigépszéről, aki „ott nálatok”, minden biztonnal csacsifogattal szállítja a legújabb filmeket a megyeszékhelyről („A beszélő köntöst láttatok már? Ez a Jávor Pali micsoda egy fess ember!”), azért van bennünk némi félsz. Cs. szép és bájos. Cs.-vel a szándékaink egészen komolyak. Cs. nagyon szereti a szüleit. Rémületes kilátások.

Az ebéd jól indul, az édesanyánál egyből jók lettünk, a papa kissé bizalmatlan irántunk, de az utókezelésként beizzított fröccsözés során már enyhül a tartózkodása. Nekünk is mérnökök a szülein, a mi papánk is kapott a munkatársaitól olyan embertelenül ronda ikebanát, mint Cs. édesanyja. A nyílt, elvtársias légkörben napirendre kerülnek a belpolitikai helyzet aktuális kérdései. Cs. édesapja a cári titkosrendőrség jelentése szerint jó ember. Mindig tudta, hova kell tenni az ikszet

(megnyugvás), Magyar Nemzet-előfizető lett (teljes ellazulás, halljuk a tenger mormolását), csak akkor szűkül össze a szeme, ha a helyi Fideszről esik szó. Persze: a taperolós tornatanár meg a Mitsubishi Pajeron döngető játékkerem-tulajdonos csak mérsékelten jól reklámozza a polgári gondolatot. Buzgón egyetértünk vele. E ponton csaknem rázendíténénk közös kincsünkre, a „Nem messze van ide Kalocsa” kezdetű lírai dalműre, ám váratlanul minden összeomlani látszik.

Öcsi, a család szemefénye, aki eddig tökéletesen háttérbe szorult, alkalmasnak véli a pillanatot arra, hogy beleesúfítson a nemzeti egység e szép aktusába. Öcsi végtelenül előremutató fej volt már a gimnáziumban is: végignézte Tarr Béla filmjeit, sőt: tudta, miről szólnak. Már akkor Kontroll Csoportot hallgatott, amikor mások még a Tipi-Tapi Dínóból sem kapaszkodtak ki. Öcsi valami olyan szakpárra jár, aminek a nevében egyetlen magyar szó sincs, és ha Öcsiből tíznél több összejönne, okvetlen folyóiratot alapítanának vagy megmentenék a bálnákat. Öcsi egy lélegzettel elsorolja,

hogy milyen végtelenül csökkentek a szülei – ennek megerősítésében (kis naiv) tőlünk vár segítséget –, mennyire szar a Magyar Nemzet, egyáltalán a jobboldali sajtó, képtelen a piacról megélni és az adófizetők pénzét költi. Miért nem tartja el a jobbos lapokat az a híres polgári közönségük? Öcsi bizalmasan megsúgja nekünk, hogy ő tudja a választ: „a jobboldali értelmiség béna”, valójában vagy buták, vagy szélsőségesek, és „nincsen annyi szellemi kapacitásuk”, hogy olvasható újságokat állítsanak elő. Pedig ő, hajh, de szívesen olvasna egy mértékadó konzervatív lapot, mint az Efácutt vagy a Tájmsz. Csend telepszik a verandára. Sok minden dől el most itten. Nem olyan fontos, és nagy dolgok, mint akkor, amikor Cs.-t először rá tudtuk venni arra a kollégiumban, hogy tanuljunk együtt a szigorlatra, de majdnem.

A visszavágás első lépésője: kategorizáljuk, és szorítsuk rá Öcsit, hogy ő is ezt tegye. Rendszerint fél siker, ha teljesen pimpf dolgokat logikus elrendezésben mutatunk be: a népeket ez meglepi. Ékes példa erre az Amway vagy a Bucimaci sikere. Legyünk mi is gyémántok. Különtsük el a napi- (Magyar Nemzet) és hetilapokat (Heti Válasz, Demokrata). Második lépéső: definiált-

a jobboldal megújítása címén. Mondjuk azt, hogy jó, ebben egyetértünk, a Demokrata ilyen-olyan. De 60 ezer példányban jelenik meg, és kimond pár fontos dolgot. Hatvanezer embert meg nem lehet lehülyézni. A 168 Óra tengernyi baromságot ír, lényegesen kisebb példányszámban, mégis dől a lé, persze a Népszabadság Rt. védőernyője alatt az sem olyan stresszes. Miután a harcos visszavonulást mímeltük, és látszólag feladtunk bizonyos pozíciókat, legyünk ismét botos ávosok. Harmadik lépéső: szögezzük le a fáradni kezdő Öcsinek, hogy ma, Magyarországon nyereséges politikai napilap csak egy van, a Népszabó. A Magyar Nemzet lehetne még az, ha a hirdetések nem bojkottálnák. Ma Magyarországon ugyanis egyetlen lapot sem tudnának eltartani a vásárlói, talán a Magyar Fórumot kivéve. A Népszavát – bűjtatva ugyan – de az adófizetők forintjai tartják el, mindenféle szoci cégeken keresztül. A Magyar Hírlap veszteséges, a Ringier-portfólió más lapjainak hozamából él. Lehet ellökni magunktól az állami csecset, de azt nem árt észben tartani, hogy a HVG annak idején, jó tíz éven keresztül, állami pénzből futtatta fel magát azzá, ami. A 168 Óra pedig a Magyar Rádió infrastruktúrájával élt szim-

Lehet ellökni magunktól az állami csecset, de azt nem árt észben tartani, hogy a HVG annak idején, jó tíz éven keresztül, állami pénzből futtatta fel magát azzá, ami. A 168 Óra pedig a Magyar Rádió infrastruktúrájával élt szimbiózisban, hogy más, a biológia tárgykörébe vágó szakkifejezést most ne is említsünk

suk a szélsőséges fogalmát. Öcsi meg fogja tudni csinálni. Majd tudakoljuk meg: szerinte a Heti Válasz szélsőséges-e? Bináris kód: ha igent mond, hülyézzük le, mert a HV-t még Bölcés István sem nevezné annak. Pedig Gusztos Péter hozzá képest egy konzervatív héja (Pongó pedig egy Vizi E. Szilveszter – A szerk.). Ha nemet mond, akkor szendén kérdezzünk rá: egy 35 ezer példányban megjelenő, „nem szélsőséges” lap miért nem talál hirdetőket? Ha Öcsi a Demokratát hozza fel, azt tekintjük a konszenzus alapjának. A Demokrata számos hülyeséget ír, az például ízlésünkkel ellenkezik, ha a Vasgárdát ajnározzák

biózisban, hogy más, a biológia tárgykörébe vágó szakkifejezést most ne is említsünk. Meg lehet nézni továbbá az ÉS támogatóit, és össze lehet vetni őket a HV lapjain szereplőkkel. Az sok mindent elmagyaráz: hogyan tartja fenn magát egy, a reklámpiac számára érdektelen (mert fekete-fehér), ámde sokba kerülő hetilap.

Ne legyenek illúzióink. Öcsinek mindig lesznek érvei. A tét nem ez volt. A királykisasszony kezének elnyerése alighanem mindennél fontosabb. Ne feledjük: az alázatra nevelés keresztényi dolog.

De elmegy a Shaolin-templomban is. – IRSAI OLIVÉR

Loppert Dániel a megfélemlítésről és a hatalom cinizmusáról

„El leszel vágva, öcsi!”

– Tavaly nyáron nagyon sok ember véleményét tolmácsoltad **Medgyessy Péternek** a kapolcsi művészeti fesztiválon. Mi történt utána?

– A rendőrök odajöttek hozzám és fenyegettek: „El leszel vágva, öcsi!” Azt mondták, hogy most már elégük van abból, hogy folyton mindenki „bekiabál”, meg „szórazokozik”. És akkor most megtanulom, hogy ez így nem mehet tovább.

– Azért nekik sem könnyű. Igen megterhelő lehet egy olyan ember mellett dolgozni, akit kifütyülnek, bárhol is járjon az országban. Később gondoltál-e arra, hogy ebből bajod lehet?

– Nem. Miután ez megtörtént, a barátaimmal még párszor elővettük a történetet, jókat neveltünk rajta, de aztán el is felejtettem, egészen addig, amíg kaptam egy hivatalos levelet, amelyben arra figyelmeztettek, hogy akár hatvannapos elzárással is megbüntethetnek. Nem gondoltam volna, hogy ekkora ügy lesz belőle.

– Medgyessyék utoljára még a szocializmusban folyamodtak ilyen módszerekhez, amikor 1988-ban meghurcoltak egy rokkantnyugdíjast, felségsértő röpcédulák terjesztése miatt. Úgy látszik, azóta tovább csökkent a toleranciaszintjük. Mit szólnál az eljáráshoz? Mit szólnál a környezeted?

– Nagyon mérges lettem, de nem félttem. Nem tartottam attól, hogy elítélnek. A barátaim kiálltak mellett, ám olyasvalaki is akadt, aki szerint megérdemeltem ezt, és *Orbán* idejében is így történt volna. De hát az elmúlt négy évben erre nem volt precedens, most meg van.

– Korábban politizáltál-e? A családjában téma volt a politika?

– Édesapám szociáldemokrata, aki könyvet is írt erről a témáról. Mindig kerestem az igazamat, és makaes vagyok. 1989–1990-ben még kisgyerek voltam, de vannak emlékképeim, mert az összes tün-

19 éves, a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem másodéves történelem-filozófia szakos hallgatója. 1988 óta neki jutott először az a szomorú dicsőség Magyarországon, hogy felségsértési perben bíróság elé állították. Az ezt kiváltó eset tavaly, a kapolcsi fesztiválon történt, amikor is Loppert Dániel árulónak nevezte Medgyessy Pétert. A bíróság a feljelentésben foglalt „rendzavarást” megalapozottnak találta, és „közösségellenes, hangulatkeltő” magatartásként értékelte. Az ítélet indoklása szerint Loppert Dániel viselkedése „alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást keltsen, és a nagy tömegben tett kijelentését a nemrég megválasztott miniszterelnök elleni hangulatkeltés céljából tette”. A vádlott első fokon pénzbüntetésben és figyelmeztetésben részesült.

„A cinizmus és a negatív hozzáállás szomorít el”

etésen kint voltunk. Amióta egyetemre járok, azóta érdekel jobban a politika. Főleg az kezdett el foglalkoztatni, hogy mennyire ment végbe a rendszerváltozás.

– És szerinted mennyire?

– Csak az előző rendszer ideológiája alól történt némi felszabadulás, a média valamivel szabadabb, mint 1990 előtt, és most már van egy ellenzéki párt is. Lehet tüntetni is, bár igaz, hogy egyre inkább

csak megszorításokkal. A mai ellenzék valahogy mindig is ellenzékben maradt, hiába voltak pár évig kormányon. Némi előny származott ebből, de a rendszerváltozás még messze van.

– 19 éves fiatakként mi zavar leginkább ebben a régi-új kurzusban?

– A cinizmus és a negatív hozzáállás szomorít el. A hatalom megpróbálja elhitetni az emberekkel,

hogy „kicsinek kell lenni” és összesmosnak mindent. Ezzel szemben be kell bizonyítani, hogy nem volt mindenki bűnös az előző rendszerben. Különbséget kell tenni a fogaskerekek és a gépezet működtetői között.

– Téged nem tört meg a hatalom, de a korosztályod nem azt szűri le az ügyedből, hogy nem szabad politizálni, mert az ember könnyen megütheti a bokáját?

– Nem tudom, hogy mások hogy vannak ezzel, de engem nem lehet megfélemlíteni és nagyon sokan állnak mellettem. Nyilvánvaló a hatalmon lévők üzenete a fiatalok felé, mert Kapolcson többen kiabáltak be akkor, mégis engem emeltek ki. Egyébként lassan tradícióvá válik Magyarországon Medgyessynek bekiabálni.

– Mondhatjuk úgy is, hogy tájegységeken átívelő népszokássá vált. Mit szólnál ahhoz, hogy az első fokú ítélet után Medgyessy – a Terror Házánál már alkalmazott kommunikációs eljárás keretében – teátrálisan kegyet óhajtott volna gyakorolni irántad?

– Ez egy nyilvánvaló politikai blöff, annyit ért, mint halottnak a csók.

– Első fokon 1052 forint pénzbüntetésre ítélt a tapolcai bíróság. Érdekes módon a szélsőséges kormánypárti Magyar Narancs című lap vezércikkében lényegében azt tanácsolta, hogy ne fizess be ezt az összeget...

– Érdemes lenne ezzel megvárni a jogerős ítéletet.

– Jövőre is elmegy a kapolcsi fesztiválra?

– Igen, de tisztázzuk, hogy tavaly nem én mentem oda, ahol Medgyessy megjelent, hanem ő jött oda, ahol én voltam. Sőt valószínűleg a Szigetre is elmegyek, mert szoktam kijárni. Nem fogok még egyszer bekiabálni, ugyanis egyrészt már egyszer elmondtam, amit akartam, másrészt úgy vélem, hogy egy jobboldali gondolkodású embernek a legfőbb erénye a higgyadság. Én ezt egyszer megszegtem, mert akkor olyan volt a helyzet és az időpont.

– De nem bántad meg?

– Nem.

– N.G.

Észrevétel

Tisztelt Szerkesztőség!

Köszönettel vettem, hogy újságjukban foglalkoznak velem (Izd. Juhos Katalin, a Hónap nyertese. Utolsó Figyelmeztetés, 2002. december – a szerk.) és érdeklődéssel olvastam a – sajnos aláírás nélkül megjelent – cikket. Magam is büszke vagyok és nagy megtisztetésnek érzem, hogy a leköszönő Várhegyi Attila helyére engem jelöltek országgyűlési képviselőnek (lásd. HVG: 'hálás vagyok a pártomnak'), ezért osztom azt a véleményt, hogy valóban a „hónap nyertese” vagyok.

Az indokok és a következmények megítélésében eltér ugyan a véleményem, hiszen 12 év pártmunkája áll mögöttem, és remélem, hogy tudásom és tapasztalatom segíteni fogja a frakció és a Fidesz-tagok munkáját, ha kell(!), akkor a megújulásban is. Mellékelten küldöm a NÉPSZAVA cikkét, melyből kérem, olvassák újra át Rogán Antal képviselőársamra vonatkozó mondatokat, hiszen nem szeretném, ha az általam nagyra becsült politikus – az Önök cikke alapján – félreértene – valamit.

További jó munkát kívánva, maradok hűséges olvasójuk!

Üdvözlettel: Juhos Katalin

Ui.: Fontosnak tartom még megjegyezni, hogy a HVG Portrék mindig hasonló stílusban készülnek, a magánéleti dolgokra is rákérdezve, lásd 1999. december 18. Rogán Antal interjú ('maximum egy levest és egy virslit tudok összehozni [...]).

EZ AZ
utolsó FIGYELMEZTETÉS
HOGY KÜLÖNLEGES
KEDVEZMÉNYEKEL HIRDESSEN AZ
utolsó FIGYELMEZTETÉS
-BEN!

A LEHETŐSÉGEKRŐL A (06-1) 318-4114-ES TELEFONSZÁMON,
VAGY A HIRDETES@UFI.HU E-MAIL CÍMEN ÉRDEKÖDHET.

Nézd,
olvasd,
terjeszd!!!
www.ufi.hu

Támogasd lapunkat!

Számlaszám: Scripta Manent Alapítvány, K&H Bank,
10400205-02011264

Kedves Olvasóink!

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani támogatásukért, amellyel lehetővé tették, hogy az Utolsó Figyelmeztetés a 2003-as esztendőben is megjelenhetett. Hamarosan bővebb tartalommal, megújulva jelentkezik lapunk. Kérjük, továbbra is juttassák el címünkre észrevételeiket.

Tisztelettel üdvözlöi Önöket:

A szerkesztőség

Vállald az arcod, hallasd a hangod! Rendeld meg az Utolsó Figyelmeztetést!

M e g r e n d e l ő l a p

Megrendelem az Utolsó Figyelmeztetés című ingyenes újságot.

Név:

Város: Irányítószám:.....

Utea: Házsám:.....

A megrendelőlapot az alábbi címek valamelyikére juttasd el:

- Utolsó Figyelmeztetés, 1462 Budapest, Pf.: 536.
- Fax: 1-475-0947

Az újság megrendelhető az Utolsó Figyelmeztetés honlapján is. www.ufi.hu

utolsó FIGYELMEZTETÉS

Az új nemzedék lapja

V. ÉVF., 2. SZÁM, MEGJENIK HAVONTA

Főszerkesztő: Hegedűs Zoltán

Főszerkesztő-helyettes:

Ablonczy Bálint

Munkatársak: Ambrus Balázs,

Balogh Ákos, Benkő Levente,

Czotter András, Rumi Tamás,

Winkler Ágnes, Névai Gábor

Fotó: Székely Judit, Pintér Ádám

Felelős kiadó: Verba Volant Kft.

Szerkesztőség: 1462 Budapest,

Pf.: 536.

Tel.: (1) 475-6174

Fax: (1) 475-0947

www.ufi.hu

e-mail: szerkesztoseg@ufi.hu

Szerkesztőségi titkár:

Márvány Miklós

ISSN 1587-9097

Az üzenőfal elérhetőségei: SMS: 06-20-588-1205, e-mail: uzenet@ufi.hu

**Üzenetben
érkezett**

UFI! Keresem azt a karcosú, sudár, barna hajú nagylányt, akivel egymás kezét fogva mondtuk a Szent Korona Fogadalomtételt dec. 25-én a Kossuth téren. SMS: 06304702883

A pedagógiának pedig befellegzett! Be-tönni a kitömött iskolákat, tanítók se tanítványok – Nagy László Kör

Gratulálok a laphoz! Ha arcukat váltotok, gondolkoztatok el egy címváltáson; többeket taszít az „agresszív” cím, és EZÉRT nem olvasnak titeket!

Oli bácsi cikke csúcs! Meg az egész lap szuper! Mostanában nektek a legjobb a szövegetek. W. Ágít üdvözlöm: volt matektanára

A POLGÁRI ÖSSZEFOGÁS HETILAPJA

15% kedvezmény

MEGREDELŐLAP

A megrendelőlapot sziveskedjenek eljuttatni a Heti Válasz kiadójának címére:

1062 Budapest,
Andrássy út 125.
Telefon: 06-1-461-1407
Fax: 06-1-461-1462
e-mail:
megrendeles@hetivalasz.hu

Név:

Irányítószám, helység:

Utca, házsám:

Telefonszám:.....

Megrendelem a HETI VÁLASZ című lapot.....példányban.

Előfizetési díj: negyedévre 2674 Ft
 fél évre 5348 Ft egy évre 10 696 Ft

Az előfizetési díjat a kiadó által postázott csekken fizetem.

Aláírás:

FIZESSEN ELŐ A HETI VÁLASZRA!

**SPION
BÖLCSEI**
MOLNÁR TAMÁS
találgató írók

KEDVEZMÉNYESEN
MEGREDELHETŐ
A SZERZŐNÉL

Mobil:06-20-548-3828
ppk@mnmail.hu

KAPHATÓ
A KÖNYVESBOLTOKBAN IS!

Lapunkat rendszeresen cserélt
Magyarországi laposoknál megtalálják az
OBSERVER
KÖNYV-ÉRTÉKELŐKÉRT
1004 Budapest, VII. ker. Auróra u. 11.
Tel.: 303-4730, Fax: 303-4744
<http://www.observer.hu>

A Szerkesztőség üléseit a Coffee-inn kávézóban tartja.

Budapest, I. kerület,
Apor Péter utca 2.
Telefon: 201-29-35

